

MANUSMÄSTARNAS ANTOLOGI

2023-2024

Nivå C (åk 5-6)

Lärare: Lotta Sanhaie

Hem från Luckan av Ida Brandt.....	s. 3
Divergent* av Mona Creutz.....	s. 5
Biblioteket* av Maj Ekman.....	s. 22
Dikter av Edith Welander.....	s. 43
Divergent* av Vivan Winberg.....	s. 46

Läs och njut!

*) Fortsättning publiceras hösten 2024.

Hem från Luckan av Ida Brandt

Pust och stön. Jag hade gett mitt allt på ordkonsten. Jag hade skrivit så fort att jag knappt hade kommit ihåg att andas. Alldeles spända axlar, käkarna sammanbitna.

Åh, så skönt att vara ute. På väg hem. Fredag.

Mitt mål för resten av kvällen var att chilla och äta popcorn och glo på Netflix eftersom det var så kallt och snöigt ute. Ett mycket trevligt mål.

Men nej. Ett problem.

Problemet skuttade fram på spårvagnshållplatsen. De var min elaka musiklärare Sonja-Åsa... Jag sprang in bakom roskisen men så såg jag att min ordkonstlärare Lotta gick mot mig. Lotta var på väg mot mig, hon slängde sin Starbucks kopp in i skräpkorgen och sa:

“Hej Ida!” med en för hög röst.

Min musiklärare Sonja-Åsa hörde Lotta.

“Skulle du kunna komma med mig till skolan och skriva ditt musikprov, du var ju borta de två senaste timmarna och deadline är idag. Annars så hamnar jag att ge dig en fyra för det här provet” sa Sonja-Åsa.

Perfekt, där for min fredagskväll. Skolan var nära spårvagnshållplatsen så vi började gå ditåt. Jag vände huvudet åt andra hållet och kollade på Lotta med en skrämmd blick medan jag vinkade hejdå åt henne, hon vinkade tillbaka till mig.

Skolan var precis runt hörnet, så vi var redan vid skolan. Vi gick in i byggnaden och fram till festsalen. Där fanns flera elever som skulle skriva samma prov, och andra prov som de missat. Jag tror att ingen ville vara där för att största delen av dem såg trötta och uttråkade ut. Jag satte mig på en av stolarna. Sedan började provet, det var ett svårt prov och det gick dåligt.

Efter en och en halv timme fick jag äntligen provet klart och kunde gå hem. Jag satte mig på spårvagnen. Men efter en stund stannade spårvagnen plötsligt.

“Eftersom det snöar har vi fastnat. Var vänliga och stig ut ur denna spårvagn.”

Jag märkte att jag var den enda på spårvagnen. Jag gick ut men... Va? Jag var plötsligt någon annanstans! Där fanns en lyktstolpe i ett snöigt skogslandskap. Överallt runt omkring fanns det bara snö och ett par träd. De verkade bekant men jag fattade inte varför. Jag gick framåt och till slut kom jag till ett bäverbo. En bäver kom ut ur boet, och kollade på mig med en skrämmd blick.

“Jag har inte gjort något och har aldrig brutit mot drottningens regler! Snälla, jag har familj!”

“Vad talar du om?”

“Är du en av dem?”

“Vad talar du om och var är vi?”

“Vi är i Narnia!”

Det lät bekant men jag kunde inte fatta varför. Bävern bad mig in, jag behövde ducka för att komma in. Jag berättade för bävern hur jag hamnat dit.

“Men hur ska jag komma tillbaka hem?”

“Du måste hitta en lyktstolpe, det är en portal. Det finns bara en här nära och det tar ungefär en dag att gå till den”, sa bävern.

“Det betyder ju att det tagit mig en dag att komma hit, men det kändes som kanske femton minuter!”

“Du måste bara ha tappat bort tiden. Jag kan komma och hjälpa dig att hitta fram till lyktstolpen, men först ska vi äta och sova, du ser väldigt trött ut.”

Först då märkte jag hur trött jag på riktigt var. Följande morgon vaknade jag pigg, då märkte jag hur sött boet var, de hade tre ljusröda stolar, sängar och ett bord i mitten av rummet.

“Vems är de här sängarna?” frågade jag bävern.

“Min mans och min sons.”

“Var är de? Om jag får fråga?”

“Drottningen tog dem innan de hann hem efter att de försökt hjälpa några barn som hade hamnat här som du...” sa bävern och såg ut som om hon skulle börja gråta.

Bävern Lena började leda mig genom skogen. Efter en stunds gående fattade jag att jag hade gått bakåt i tiden och var i första delen av Narnia! Hur fattade jag inte det tidigare? Lotta hade ju berättat om Narnia på oddan, alltså ordkonsten.

Efter en lång dag såg jag en lyktstolpe långt borta, men ändå så nära.

“Tack så mycket och lycka till!” sa jag åt Lena.

“Hejdå, tack detsamma. Du måste bara röra stolpen och tänka var du senast har varit.”

Jag gick fram till stolpen. Jag vinkade åt Lena medan jag tänkte på spårvagnshållplatsen. Jag såg sista glimten av Lena och Narnia.

Sedan stod jag på samma hållplats som jag hade tänkt på. Jag tog en annan spårvagn hem.

Då jag kom till mitt rum hemma såg jag ett ljusrött kuvert. Jag öppnade kuvertet och läste brevet. Det stod att Lenas man och son hade kommit tillbaka efter att Aslan hade räddat Narnia och att alla djur hade blivit friade. Jag log medan jag läste sista raderna. *Ha det bra Lena.*

SLUT

Divergent av Mona Creutz

Kapitel 1

Där sitter hon igen, under ett äppelträd och läser. Den tråkigaste och tystaste av alla, och den ensamaste. Jag tycker nästan synd om henne.

Grenen jag sitter på knakar och jag tar sats. Några härliga sekunder flyger jag i luften och sedan landar jag i ett olivträd en liten bit bort. Grenen jag just satt på faller till marken. Flickan under äppelträdet tittar spánt omkring sig, klar att hoppa upp om någon kommer. Jag skrattar till. Någon ropar:

“Stella! Olivia!”

Jag hoppar ner från trädet. *Stella heter alltså den tysta.* Jag springer till bussen. Busschauffören måste ha ropat. Jag kliver in i bussen före *Stella* och ser mina kompisar längst bak i bussen. Luna flinar.

“Du kom ju till sist!”

Jag sätter mig ner.

“Ja, jag var och satt i ett olivträd.”

“Spänd för lämplighetstestet?” frågar Ellen.

Ellen är den kortaste och blygaste av oss. *Stella* kommer in och sätter sig. Bussen startar. Luna och jag har båda nötbrunt hår. Ellen har blont. Jag och Luna hänger mest tillsammans. Jag är den vildaste och ledaren för oss. Det är jag som hittar på fuffens. Och fast vi är i De Fridfulla älskar jag att härja och sånt. Jag kommer byta till De Tappra.

Vi är framme. Bussdörren öppnas. Jag har historia nu. Jag hoppar ut ur bussen och vinkar hejdå. Sedan börjar historialektionen. Hela lektionen är jag i mina tankar, samma sak på kodning och odling.

När lektionerna är slut går jag till matsalen. Det är lämplighetstest nu. Jag sätter mig bredvid Luna. De Tappra ropas upp en och en. Det är tyst i salen. Sedan De Ärliga. Nu är det vi. De ropar upp tre personer och sedan:

“Luna från De Fridfulla!”

Luna går in i ett rum. Jag väntar spánt. Om en stund kommer hon ut. Skräckslagen. Mitt hjärta dunkar när de ropar mitt namn:

“Olivia från De Fridfulla!”

Jag stiger stelt upp och går till rummet. En kvinna stänger dörren bakom mig.

“Sätt dig ner!” befäller hon.

Inne i rummet finns en stol och ett bord med en dator. Jag sätter mig. Hon tar fram en spruta.

“Det kniper till lite”, säger hon när hon sätter sprutan mot min hals.

Det kniper till och sedan blir det mörkt. Sedan ljusnar det och jag är på ett höghustak. Stackars Luna, tänker jag. Hon som är så rädd för höga ställen. Framför mig finns ett bord med en brödbit och en pistol.

“TA BRÖDET ELLER PISTOLEN!” säger en röst.

Jag tar pistolen. Plötsligt flyger en örn mot mig. Jag riktar pistolen mot örnen, och skjuter. Sedan ser jag runt omkring mig och ser ett rep, som jag knyter fast i en stolpe. Jag börjar klättra ner. Varje gång repet tar slut eller borde ta slut kommer det mer tills jag är nere. Det mörknar igen. Sedan vaknar jag i rummet. Kvinnan stirrar på mig.

“Hur fick du repet?” frågar hon argt.

“Det var på taket”, svarar jag spänt.

Hon ser på mig med en kall blick. Sedan säger hon lika kallt som hon ser på mig:

”De Tappra.”

Jag har hört talas om divergent. Min mamma är en. Hon sa att jag inte skulle säga till någon. Hon visste att jag också var divergent, och önskade därför att jag skulle välja De Fridfulla eller De Osjälviska. Hon öppnar dörren och släpper ut mig. *Jag borde inte ha tagit repet. Mamma blir inte glad!*

Jag går till Ellen och Luna.

”Stackars dig!” viskar jag åt Luna.

Ellen nickar. Tyler och Stella kommer ut ur rummen. Stella kommer inte och sätter sig som Tyler utan går i väg.

”Vad är det med den tysta?” frågar Luna.

Jag vet. Hon har hört något hemsk. Hon måste vara divergent! Men jag säger bara:

”Kanske hon inte gillade resultatet?”

Jag är inte den enda divergenta! Jag tänker på detta hela skoldagen ända tills det blir dags att åka hem. I bussen sitter jag ensam. Ellen, Luna och Tyler sitter och viskar om något. De tittar på mig ibland. Jag stirrar ut genom fönstret resten av vägen. När bussen äntligen stannar springer jag ut och hem. Mamma väntar där.

”Hur gick det, älskling?” frågar mamma.

”De Tappra!” säger jag och sätter mig vid köksbordet.

”Jag vill att du vet en sak...” säger hon. ”Vad du än väljer, så står jag på din sida!”

Det blir en lång paus. Till slut säger jag:

“Jag går ut nu.”

Jag tänker inte berätta om repet. Inte än. Jag går ut till olivträden, och ser STELLA sitta under ett träd! Hon brukar inte sitta under ett olivträd. Jag klättrar upp i det närmaste trädet och hoppar sedan till trädet som Stella sitter under. Jag letar rätt på en passlig gren och gör mig klar. Jag släpper händerna och hänger från knävecken. Mitt huvud är på samma höjd som hennes.

“Hur gick testet?” frågar jag försiktigt.

“Man får inte berätta sina resultat”, påminner hon mig.

Det var inte det jag menade! tänker jag irriterat men fast beslutet att bli vän med den enda divergenta som jag känner förutom mamma.

“Blev du nöjd?” försöker jag igen.

“Jo, du då?” svarar hon.

“Mycket nöjd!” svarar jag glad av att ha fått ett trevligt svar.

“Du heter Olivia, eller hur?” frågar hon glatt.

“Japp, och du Stella?” jag hoppar ner och landar bredvid henne.

“Mhmlj...”

“Stella, det är mat!” ropar någon.

“Måste gå, ses senare!”

“Hejdå!”

Valceremoni

Jag och min mamma sitter i bussen.

“Det går bra!” säger mamma.

“Jag vet!” svarar jag.

Vi är på väg till valceremonin. Jag kommer att välja De Tappra. Jag vet att jag måste skära mig själv i handen och droppa mitt blod. Bussen saktar in. Alla i bussen hoppar av. Vi går in i en byggnad och en stor sal i byggnaden. Min mamma rufsar mig i håret och jag går till de sex andra sextonåriga i min falang. Det finns en scen mitt i salen. När alla är på sina platser kommer en kvinna in på scenen.

“Aaron från De Tappra!” ropar hon.

När De Tappra och De Ärliga är uppropade är det vår tur. Tre personer blir uppropade, sedan är det Luna.

“Luna från De Fridfulla!” ropar kvinnan.

Luna går fram till scenen och tar kniven som kvinnan ger henne. Hon skär ett sår i sin hand och droppar av sitt blod i urnan med mull. De Fridfulla.

“Olivia från De Fridfulla!”

Det är min tur! Jag går till scenen och tar kniven. När jag skär i min hand går det som en elektrisk stöt genom mig. Jag droppar blodet på kolet. Det går ett sus genom publiken. Jag går till De Tappra.

“Tyler från De Fridfulla!”

Tyler går till scenen.

“Bra jobbat!” viskar en flicka från De Tappra som inte bytte.

“Stella från De Fridfulla!”

Stella går upp på scenen och tar kniven. Jag vill veta vad hon väljer.

“Jag heter Sadie, du då?” fortsätter flickan.

“Vilda”, svarar jag.

Stella kommer hitåt, hon har valt De Tappra. De sista falangerna väljer. En flicka från De Lärda väljer De Tappra, men hon är den enda falangbytaren.

När alla valt ropar någon från de tappra:

“Kom!”

Jag dras med strömmen av De Tappra. Vi springer till tågspåren. Vi kommer hoppa på ett tåg som rör på sig. Nu kommer tåget! Det finns inga dörrar. De äldsta hoppar på första vagnen. Jag börjar springa. Den femte vagnens första dörröppning är vid min sida när jag hoppar på. Mina fötter rör i golvet och tågets fart får mig att svaja till. Stella som hoppat några sekunder före mig faller ner på marken. En pojke från de Tappra hjälper henne.

“Jag heter Tobias, vad heter du?” frågar killen.

“Jag heter... Belle!” svarar Stella eller egentligen Belle om hon nu vill kalla sig så.

Jag sätter mig på golvet i ett hörn. Tobias går vidare till ett gäng med andra killar. De skrattar. Belle sätter sig en bit bort. Hon ler, och ser på Tobias. *Hon verkar förtjust i Tobias. Eller kär. Jag ids inte avbryta henne.*

Hon vänder sig mot mig.

“Hej!” säger hon.

“Hej”, säger jag och ler. “Heter du Stella? Eller skall jag kalla dig Belle?”

“Jag föredrar Belle, och vad ska jag kalla dig?”

Jag funderar en stund och säger sedan:

“Vilda. Det vill jag att du kallar mig!”

“Låter bra!” säger hon.

“Gör er klara att hoppa av!” ropar en från gänget. “Vi ska landa på ett hustak, så passa på att träffa rätt!”

Det hoppar till i magen. Bra på att hoppa, det är jag men klarar jag detta? Jag ser hustaket närma sig. Många är redan där. Jag förbereder mig för hoppet.

Tre, två... Belle tar mig i handen. *Ett...* Vi hoppar. Några sekunder ilar det i magen och jag känner mig fri. Sedan tar hustaket emot oss. Jag släpper hennes hand och tar några steg för att sakta farten. Belle svajar till. Pojkarna hoppar med Tobias först. Sedan han som varnade oss. Han har blont hår och när de landar skrattar de. De verkar vara goda vänner. Sedan hoppar resten. När alla hoppat säger en äldre flicka än vi:

“Hej alla! Jag heter Kiara och jag kommer vara er tränare, ni ska hoppa ännu en gång, ner här!”

Hon står vid kanten och visar mot avgrunden. Jag går fram till henne. Där nere skymtar ett svart hål. Belle kommer fram till kanten. Vi hoppar. Jag är FRI! När vi närmar oss hålet fattar jag att vi antingen är på väg mot en säker död eller sen finns det någonting som räddar oss. Vi landar i ett nät. Det var ingen död. Ett par händer sticker ut ur något som liknar ett fönster. De hjälper upp oss.

“Ni är två personer!” säger en flicka.

“Jag antar det!” svara Bella.

“Vad heter ni?” frågar killen som hjälpte mig upp. Han är ungefär ett år äldre än vi.

“Vilda!” svarar jag glatt.

“Vilda och...” ropar han åt någon längre bak.

Han ser på Belle frågande.

“Du då?”

“Belle!” säger hon.

“Och Belle!” ropar killen.

Tobias landar på nätet. Belle springer till nätet och hjälper upp honom. *Japp, hon är kär!*

“Nu är vi kvitt!” säger hon med skimrande ögon. En pojke landar på nätet.

“James!” utropar Tobias.

Det är han från tåget. Tobias springer till nätet och hjälper upp honom. Fler och fler personer landar i nätet, och blir upphjälpta tills alla är här. Jag känner en blick i ryggen och ser mig om men jag lyckas inte få reda på vem det är. Till slut ser jag ett ögonpar se på mig. Ögonen tillhör James. Hans lysande gröna ögon inspekterar mig från topp till tå. Hans ögon är inte snälla men inte heller elaka. Hans ögon är inte vänliga, men de är inte heller elaka och våldsamma. De är vilda och försiktiga, som om någon när som helst kunde anfalla honom. Det kan ju hända, vad vet jag? Min uppmärksamhet dras till en kvinna som börjar tala.

“Hej! Som sagt är jag Kiara. De flesta av er vet redan hur Gropen ser ut så jag kommer inte desto vidare visa den. Följ med mig!” säger hon och går i väg.

Vi följer henne. Vi kommer till en stor avgrund. Runt avgrunden går smala stigar där man nätt och jämnt ryms och gå förbi varandra. Vi går runt på en stig som inte fortsätter uppåt utan längs med väggen. Vi viker in i en korridor och tar första dörren till vänster. Inne i rummet finns måltavlor och ett bord med knivar. Vi kommer att kasta knivar! Sadie kommer till min sida.

“Det här kommer bli svårt”, viskar hon.

“Okej, första delen av initiationen kommer äga rum här. Vi kommer börja med att kasta knivar, sen kommer ni lära er att skjuta pistol, till sist att brottas. När första delen är slut kommer ni få en ranking, det kommer ni också få efter andra och tredje delen. I slutet av del ett kommer två personer att lämna oss!” förklarar Kiara. “Ta tre knivar!”

Typ alla utom jag och Sadie rusar fram till bordet och tar tre knivar. Sedan tar också jag och Sadie tre knivar var. Kiara tar tre knivar från bordet.

“Jag demonstrerar nu hur man ska kasta, jag kommer kasta tre knivar en gång, så titta noga nu.”

Hon kastar den första kniven, sen den andra och till sist den tredje.

“Er tur!” säger hon.

Alla går fram till varsin tavla. Till höger om mig har jag Sadie. Till vänster har jag Belle, sedan Tobias och James. Jag lägger två av mina knivar ner på golvet och tar ett fast grepp om fästet på den tredje. Med fötterna stadigt i marken kastar jag iväg min kniv. Den ilar genom luften och träffar tavlans kant. Sadie har träffat bra. Jag kan inte säga samma om Belle. Hon har missat alla. Jag kastar den andra och tredje. De går bara bättre. Jag går och hämtar knivarna och kastar på nytt och på nytt. Jag ser att Tobias hjälper Belle. *Sann kärlek!* Till slut lyckas jag träffa helt okej nära mitten.

“Bra!” säger Sadie. Jag hoppar till.

“Okej, kom hit imorgon klockan 8, nu får ni gå äta” säger Kiara.

Vi går ut ur rummet.

“Jag kan visa dig till matsalen!” säger Sadie glatt.

Jag följer med henne. Vi går runt avgrunden. Jag tittar bakåt, Belle är inte där! Hon måste ha gått med Tobias. Vi kommer till en stor öppning.

“Här är matsalen.” säger Sadie.

Framför oss bräder sig en stor sal ut med en massa med människor. Sadie leder mig till ett bord fullt med mat. Jag tar mat, en hamburgare och vatten. Jag ser mig om efter ett ledigt bord och ser Belle komma mot oss.

“Hej!” säger hon. “Vem är det där?” Hon ser på Sadie som drar mig i ärmen och pekar på ett bord.

“Det är Sadie, min nya vän!” säger jag medan jag börjar gå mot bordet med Sadie framför mig.

Det finns sju platser. Jag sätter mig bredvid Sadie och Belle sätter sig på min högra sida.

“Det här är Belle...” Vad skall jag kalla henne? *Min bästis? Min vän? En flicka jag råkat träffa och som jag tror är divergent som jag?* “Min vän!” säger jag till Sadie.

Plötsligt kommer Tobias, James och en kille jag inte känner till bordet.

“Får vi sätta oss här?” frågar James.

“Om ni vill!” säger Sadie och de sätter sig.

Tobias sätter sig mittemot Belle och den jag inte känner mittemot mig.

“Undra inte vem det här är!” säger Sadie. “Det här är Vilda och Belle!” hon nickar mot oss. De nickar.

“Det här är James och han heter Luke!” säger Tobias.

Jag ser på Belle, hon ser på Tobias. Under maten talar Sadie med killarna och jag säger några gånger några ord, med Belle är tyst. Hon ser på Tobias och ibland möts deras blickar, då tystnar Tobias för en stund. James och Luke stiger upp och går i väg. Jag känner James blick i nacken en stund tills han kommer ut.

“Vi lämnar dem ifred”, viskar Sadie, som också märkt blickarna.

Vi stiger upp och halvt springer ut ur matsalen.

”Vi går till sovsalen så får du passande kläder!” säger Sadie och börjar springa.

Jag springer efter henne. Vi går en våning ner där vi viker in i en sal med våningssängar.

“Vilken är min?” frågar jag.

“Jag tänkte att du skulle få sova nedanför mig!” säger Sadie och pekar på en säng.

Jag går fram till sängen. Där finns ett svart klädesplagg. Jag tar upp det.

“Gå och byt om på toaletten!” säger Sadie och pekar på en dörr.

Jag nickar och går in. Det är ett mycket enkelt plagg. Jag sätter på mig byxorna som går längs med mina ben, och skjortan som är lite för stor. Jag sätter skjortan innanför byxorna. När jag kommer ut ser jag Belle. Hon går och byter om. När hon kommer ut säger Sadie:

“Jag visar er runt!”

Hon börjar gå. Inne i rummet finns en dörr som hon öppnar. Bakom dörren finns ett rum med soffor, träningsställen och mycket mer att göra.

“Detta är sällskapsrummet!” säger Sadie. “Här kan vi träna och ha roligt!”

Belle går fram till en måltavla och tar en pistol. Hon skjuter! Hon träffar den mittersta cirkeln, vänder sig om och ler. Jag har svårt att dölja min förvåning.

“Hon måste ha skjutit förut”, viskar Sadie “Hon kan annars inte vara så bra.”

Belle fortsätter skjuta.

Sadie drar mig i ärmen.

“Kom!” väser hon.

Jag säger inte emot. Vi går ut genom en annan dörr.

“Jag ska visa dig köpcentret!” säger Sadie och springer i väg.

Jag följer glatt med. Vi går en våning högre och kommer till en slätt med butiker.

“Här kan vi shoppa!” säger Sadie. “Kläder, smink, allt annat viktigt och så kan vi också ta tatueringar! Jag har en!” säger hon stolt och visar sin axel. Hon har en svart ros med en kniv som skär igenom rosen.

“Wow!” säger jag.

“Du får tjugo poäng varje månad som du kan shoppa med!”

Vi börjar gå tillbaka.

“En sak vill jag att du vet...” säger hon.

“Vad?” frågar jag.

“Att du verkligen inte kan lita på alla du träffar här!” fortsätter hon. “Det här är De Tappra... Det är mycket farligt att röra sig på vissa ställen ensam, och försök låta bli att få fiender!”

“Jag ska försöka minnas, men var ska jag INTE vara ensam?”

Hon pekar på en gång och säger:

“Jag hoppas att du förstår varför jag har svårt att lita på Belle... Ingen kan kunna skjuta så där bra för första gången!”

Jag nickar fast jag inte förstår. Jag ser pojkarna stå vid avgrunden. Vi stannar.

“Har ni förresten träffat de där nya flickorna?” hör jag Tobias fråga.

“Inte än, har du?” svarar en pojke jag inte känner.

“Det har jag, eller jag träffade Belle, hon från De Fridfulla, på tåget och sen senare hjälpte hon mig upp när jag hoppade, och nu när vi tränade hjälpte jag henne och sen under lunchen snackade vi. Och sen träffade jag Vilda, den andra från De Fridfulla, men den från De Lärda har jag ännu inte träffat.”

“Låter som om nån är kär!” säger den andra killen, han som jag inte träffat.

“Jag är inte kär! Men hon är snygg... och trevlig...”

“Hur verkar den andra?” frågar den första.

“Helt okej... Hon talar inte lika mycket som Sadie, jag har inte heller hört Belle säga något”, svarar James. “De är båda vackrare än Amanda fast de inte använder smink!”

Den jag inte känner skrattar till. Sadie puffar till mig.

“Belle var säkert bara nervös! När jag och hon var ensamma så talade hon glatt med mig”

“Verkar som om nån är kär i dig också!”

Sadie drar mig med sig och vi går förbi dem. De tystnar och ser på oss. Vi fortsätter gå i samma raska takt, tills vi kommer till sällskapsrummet.

Belle skjuter ännu också.

“Hej!” säger jag.

“Kom, jag kan visa er ett kortspel!” säger Sadie snabbt.

Vi sätter oss vid ett bord och hon börjar förklara reglerna till ett kortspel som heter farmorcard. Efter en stund går vi och lägger oss.

Andra dagen

Nästa dag skjuter vi med pistoler. Belle skjuter till och med bättre än Sadie! Och jag missar tavlan... Sadie försöker förklara hur man skjuter, men varje gång jag misslyckas får hon “rage mode” och börjar skrika på mig. Jag hör knappt henne över allt skjutandet. Till slut lyckas jag träffa tavlan just och just och Sadie lugnar sig.

“Okej nu får ni sluta och komma hit!” säger Kiara “De flesta av er var riktigt duktiga, i morgon kommer vi öva brottning, så gå och ät och se till att vila mycket!”

Vi går ut. Jag känner mig utmattad och orkar inte med Sadie så jag tar ett eget bord i matsalen. Sadie går och sätter sig med sina vänner från de tappra. Belle och pojkarna kommer och sätter sig vid mitt bord igen.

“Du var ju skitduktig på att skjuta, Belle!” säger Tobias genast när han sätter sig ner.

“Tack!” svarar Belle.

Den här gången har Tobias med sig också de jag inte känner.

FRAMÅT! (Tidshopp, texten fogas samman senare.)

När vi kommer till dörren av sällskapsrummet hör jag ljud. Vi går in och jag ser att två killar slåss. Den ena har ett stort blåmärke på hakan och den andra är nästan oskadd. Tobias springer fram och försöker få dem att sluta.

“Din jävel!” ropar den ena och springer efter en kniv.

Han går fram till den andra och sätter kniven mot hans hals. Ett gäng killar skrattar. De börjar gå mot avgrunden. Hela tiden håller den ena kniven vid den andras hals. Vi följer efter dem. Men jag vill inte se vad som händer. Vi kommer fram till en söndrig staketkant vid avgrunden. Den med kniven hugger den andra i magen. Jag hör ett skrik och vänder mig om. Jag vill inte se. En flicka bredvid mig, med långt blondt hår drar efter andan. Det hörs ett till skrik och jag vänder mig igen. Nu ser jag bara en kille som hånlar med en kniv med mycket blod på. Tobias drar med Belle. Jag och Sadie följer efter på ett avstånd.

“Kiara!” ropar Tobias.

Jag ser Kiara.

“Vad är det?”

“Justin är död, Max puffade ner honom efter att han stabbade honom!”

“Herregud! Jag går och berättar för ledarna!”

“Orka inte, de kommer inte bry sig! Belle, är du okej? Du är helt blek i ansiktet!”

“Jo, nog är j...” säger Belle och svimmar.

Natten

Jag och James väntar i sällskapsrummet på att Belle och Tobias ska komma tillbaka från sjukcentret. Nyss var ännu Sadie och hennes vän här, men de gick i väg efter ett kortspel. Jag bryter tystnaden.

“Jag går och skjuter!”

James tittar på mig som om jag skulle vara galen.

“Vad?”

Jag stiger upp.

“Du väcker ju alla andra!” säger han.

Jag sätter mig ner igen. Jag stiger upp.

“Då kastar jag knivar!”

Jag går fram till tavlan. James stiger också upp. Jag börjar kasta knivar. James kommer fram till mig och studerar mitt verk.

“Du är ganska bra!” säger han.

Jag ler och ser på honom.

“Jag vet!” säger jag stolt men lekfullt.

”Får jag testa?”

”Ja, kom och testa men jag tror att jag är bättre!”

Han tar en kniv och väger den i handen. Sedan kastar han den. Den träffar lite längre från mitten än min kniv.

”Vad sa jag?” frågar jag.

”Jag utmanar dig till en knivkastningstävling!” säger han och flinar. ”Om jag vinner går du framför måltavlan och jag försöker låta bli att kasta på dig och om du vinner går jag framför tavlan!”

Vi skakar hand.

”Damerna först!” säger han.

Jag tar en kniv och kastar. Den flyger genom luften och träffar nästan mitt i prick!

“Försök få bättre!” säger jag självsäkert.

Han tar en kniv och kastar den. Samtidigt som hans kniv viner genom luften kastar jag en kniv som träffar hans kniv, så att den missar tavlan.

“Hej!” säger han och tar ett fast grepp om min arm. “Det där var orättvist! Måste jag knyta fast dig tills jag har kastat?” frågar han och jag skrattar.

“Jag tror det!” säger jag näsvist.

“Som du vill!”

Han tar mig till en stol och sätter mig på den.

“Vänta här!”

Han går och letar rätt på ett rep. Jag skrattar när han knyter fast mig.

“Nu kan du inte förstöra för mig!” säger han och tar en kniv. Han har inte märkt kniven i min hand och jag skär av repet.

“Inte?” frågar jag när han kastar kniven. Igen träffar min kniv hans kniv så att den missar tavlan.

“Du din lilla...”

Han tar en paus som om han skulle fundera vilka ord han ska använda.

Dörren öppnas samtidigt som min kniv träffar mitten av tavlan. Jag svänger mig om och sätter ner knivarna.

“Belle!” skriker jag och James tystar ner mig.

“Nu skrek du igen!”

Jag skrattar till.

“Jag visste inte att du var vän med Vilda!” säger Tobias förvånat till James.

Jag går fram till Belle och James följer efter. Jag kramar henne.

“Jo, vi hade det riktigt roligt!” svarar James. “Vilda tänkte skjuta med pistol mitt i natten men i stället för att väcka de andra så kastade vi kniv, Vilda är riktigt bra på det!” han ler mot mig.

“Ni borde gå och sova, alla tre!” säger Belle.

“Du borde också!” säger jag.

“Okej jo, men jag har just varit avsvimmad i flera timmar så jag är inte trött” kontrar Belle.

“Tobias, kan du få henne övertalad?” frågar jag.

“Belle är du säker på att du inte vill gå och sova?” frågar Tobias.

“Jag är säker!”

“Då får hon vara vaken! Men jag tänker inte gå och sova”, säger Tobias.

“Jag går och lägger mig!” säger James. “Godnatt!”

“Jag med!” jag ler mot James “Godnatt!”

“Och håll reda på att Belle inte svimmar på nytt!” viskar jag åt Tobias.

Jag går till min säng och somnar nästan genast.

Kapitel fem

Jag vaknar till att Sadie ruskar på mig och minns genast förra natten. Jag stiger upp och går och äter frukost med James. Vi skrattar och pratar hela frukosten. Plötsligt kommer jag att tänka på att Belle inte ännu har kommit till maten!

“Var är Belle och Tobias?” frågar jag.

“Jag tror de ännu sover!” svarar James.

“Borde vi gå och väcka dem?” frågar jag och min min måste vara orolig för James försöker lugna ner mig.

“De klarar sig, men jag tror det nog är bäst att vi går och tittar till dem!”

Vi stiger upp. Hela vägen till sällskapsrummet talar vi.

“Idag skall ni lära er att brottas... Förresten var är Belle?” säger Kiara när vi kommer till övningssalen.

“Hon sover, går inte och väcka henne, hon kommer säkert snart”, svarar Tobias.

Belle kommer in.

Okej, nu när Belle äntligen har kommit kan vi börja! Idag skall ni som sagt lära er att brottas!” säger Kiara och visar sedan ett par sparkar och slag.

“Jag har delat er upp i par, så Amanda och Isaac får börja med en fight”, förklarar hon sedan. “Fighten kommer att fortsätta tills någon inte kan strida mera eller inte orkar.”

De börjar fightas och Isaac vinner ganska snabbt. Sedan fightas James och Christina. Jag spänner mig hela tiden och hoppas att James ska vinna. Han vinner och när han kommer kramar jag honom och gratulerar.

När alla har fightats och lektionen är slut går vi och äter. Idag är det #. Vi sätter oss vid samma bord som föregående dagar.

“Jag tycker inte att det var rättvist att du måste brottas! Om du inte skulle ha sovit bara två timmar i natt skulle du ha krossat Peter!” säger Tobias.

“Tobias, det är okej, ibland förlorar man!”

“Men omständigheterna var orättvisa!” Belle himlar med ögonen.

“Det gick jättebra för dig för att vara första gången!” säger James till mig.

“Jag har kanske övat på att slå träd i De Fridfulla...” säger jag. “Jag menar att, jag aldrig i hela mitt liv har gjort så, jag är oskyldig!” jag fäller mitt hår framför ansiktet och gör mig så liten och oskyldig som möjligt.

“Du din lilla busunge!” säger James och vi skrattar.

Vi fortsätter tala och skratta hela maten. Belle och Tobias sitter för de mesta tyst. I något skede går Tobias och Belle upp. Vi äter ännu en stund.

“Kom, jag vill visa dig ett ställe!” säger James och vi stiger upp.

Vi är mitt i ett spel, när Kiara kommer in.

”Kom med mig!” säger hon och börjar gå.

Vi lämnar korten och följer efter. James tar mig i handen och jag ler. Vi går till tågstationen. Alla andra från vår träningsgrupp är också här.

”Vi måste hoppa på!” säger James när tåget kommer.

Vi håller varandra i händerna när vi hoppar. Jag har inte hoppat på en evighet och den härliga känslan av frihet drar över mig.

Vi sätter oss ner på tåget.

“Hej! Han här bredvid mig vägrar att berätta sitt namn men ni kan kalla honom Han, vi ska spela fånga flaggan. Ni kommer alla få ett paintballgevär och jag och Han kommer turas om att välja personer till våra lag, jag börjar!” förklarar Kiara.

“Liza”

“Victoria” väljer Han.

“Luke”

“Ivy”

“Tobias”

“Amanda”

“Mark”

“Andrew”

“Crimson”

“Peter”

“Sadie”

“Ally”

“Belle”

“Isaac”

“Christina”

“James”

Han ser sorgset på mig.

“Vilda”

Jag tittar upp.

“Amelia”

“Jake”

“Nu när vi har valt lag kan mitt lag börja med att hoppa av och gömma flaggan!” säger Kiara. Hon delar ut vapen. Geväret känns tyngre än pistolerna. Vi stiger upp. Jag ger en snabb kram till James och önskar honom lycka.

Vi hoppar av. Jag hålls på benen.

“Kiara, vann du när du spelade?” frågar en flicka som jag tror heter Christina.

“Ja Christina, vi vann” svarar Kiara lugnt.

“Var gömde ni flaggan?” frågar Christina ivrigt.

“Tycker du inte att det vore fusk om jag berättade?”

“Finns det vatten här nära?” frågar jag.

“Det finns en bäck ganska nära” svarar Kiara.

”Kunde vi sätta flaggan i floden så att den ändå syns men är svår att nå och hitta?”

“Det kan ni, Christina, kan du visa dem till bäcken?”

Christina nickar ivrigt. Hon visar oss vägen till en klar bäck.

“Visst får vi sätta vakter här?” frågar Christina.

“Två vakter max.”

“Jag skulle föreslå att två personer vaktar, fyra personer attackerar dom som är efter vår flagga och fyra personer går åt det hållet som motståndarna kommer från”, föreslår Belle.

”Det går! Får jag vakta?” frågar jag och Belle nickar.

“Belle, Christina, Crimson och jag kan gå och leta efter flaggan. Vilda och Liza kan vakta, resten får attackera!” föreslår Tobias.

Alla nickar.

“Okej, nu har ni en hållbar, tydlig plan! Här är er flagga och här är silvriga bindlar som ni kan sätta på er för att visa att ni är på mitt lag!” säger Kiara och delar ut bindlarna, jag knyter min runt handleden.

Tobias får flaggan och sänker den ner.

”Jag föreslår att du hålls här och jag går lite uppåt längs floden... Du kan klättra upp i det där trädet”, säger jag till Liza. Hon nickar.

”Där lite längre fram finns en skog.” Hon pekar. ”Därifrån är det mest sannolikt att de kommer.”

Jag nickar och önskar henne lycka.

”Om du behöver hjälp, vissla två gånger så kommer jag!” säger jag och springer i väg.

De andra har redan gått i väg. När jag kommer fram till träden klättrar jag upp i det närmaste.

Kapitel 6

Efter brottningen sitter vi och äter middag. Jag brottades mot James. Jag vinner faktiskt fast det känns dåligt. Han lät mig vinna och om han inte gjort det skulle jag ha låtit honom vinna.

“Jag är ledsen...” säger jag.

“Vilda, vi har redan talat igenom det här!”

“Men ändå!”

Christina, Liza och någon jag inte känner sätter sig vid bordet.

“Är det okej om vi sitter här?” frågar Christina och ler sitt ivriga leende.

“Förstås!” säger Belle.

“Det gick jättebra för dig idag!” säger Liza åt mig.

“Tack, du var också bra!” säger jag.

“Vem tror du eller hoppas du kommer falla om fem dagar?” frågar hon.

“Jag vet inte, men jag hoppas den elaka killen som knuffade ner någon jag inte känner kommer falla!”

“Vet du inte vem det är?” frågar James som måste ha lyssnat på vår diskussion.

“Tror du hon vet vad de heter?” frågar Liza irriterat. “Hon visste inte vem jag var förrän igår...”

Jag avbryter henne med en skarp blick.

“Vad?”

“Kan du berätta vem det är?” frågar jag i stället för att svara Liza.

“Max är den elaka! Akta dig för honom...” James sänker rösten. “Jag vill inte att du också blir nerknuffad!”

Liza ser på oss en stund och sedan går det ett “aha” över hennes ansikte.

“Inget!” säger hon snabbt.

“Den som... nå... dog, hette Justin. De bråkade om en flicka som heter Amanda!”

“Jag har hört talas om henne...” säger jag.

“I varje fall var Max kär i henne och Justin ihop med henne så Max bestämde sig för att mörda Justin.” fortsätter James. “Amanda hatar Max nu, och vägrar att ens se på honom... men alla vet ändå att hon är kär!”

Belle puffar till mig.

“Vad?” frågar jag.

“Vill du komma med och skaffa tatueringar?” frågar hon.

“Jag? Gärna!”

“Kom!” säger Christina.

Belle, Crimson och jag följer med henne till tatueringstället. När jag går sätter James en lapp i min ficka.

“Ajo, Vilda det här är förresten Crimson och Christina, Christina och Crimson det här är Vilda!” säger Belle när vi är framme.

Jag och Crimson ser på när Belle och Christina tar tatueringar.

Jag tar fram James lapp där det står:

Kära Vilda,

*träffa mig
vid lägenheten.*

James

Jag trycker lappen mot bröstet och gömmer den sedan i fickan. När jag tittar upp är det min tur. Jag tar en ormtatuering runt handleden. Det sticker till när nålen går genom huden och jag knyter min hand runt lappen jag fått av James och försöker låta bli att tänka på nålen. När vi är klara börjar Belle, Crimson och Christina gå till sovsalen medan jag smyger en våning neråt.

”Du, jag tänker inte sova mer i sovsalen eftersom jag har en lägenhet!”

Jag är först förvånad.

”Tänker du sova här?”

”Ja!” Han tar en paus. ”Vill du också sova här? Du kan få det andra sovrummet om du vill...”

Jag funderar en kort stund. Sedan sprider sig ett leende på mina läppar och jag nickar. James ler.

Kapitel 7

Följande dags brottning går bra. Jag vinner typ allt! Vi får en lista på hur vi klarat oss, jag är trea. Vid maten sitter igen James, Tobias och hans gäng, Belle, Liza, Christina, Crimson och jag tillsammans.

Fortsättning följer...

Biblioteket av Maj Ekman

Kapitel 1: Dockan

Herr Creepy och Miss Silence var i docklaboratoriet Dollsolidaters.

“Hon kommer att skydda bibliotekets källare från de onda” sa Herr Creepy.

“Men vad finns där?” frågade bibliotekarien Sylvia Silence.

Herr Creepy tittade sig omkring så att ingen hörde. Bara dockan med en gammaldags vit klänning med krage och ljusbrunt krulligt hår var där.

“Ingen vet, för länge sedan när inte ditt bibliotek fanns hade en ond härskare gömt en ond bok under marken där biblioteket finns nu...”

“Har någon grävt fram den?”

“Det sägs att en forskare grävde fram boken och läste i den. Då blev han galen och sprang rakt in i ett stup...”

Herr Creepy hade blivit tyst så Silence frågade:

“Vad hände sedan?”

Creepy svarade så tyst att Sylvia måste luta sig närmare och sedan viskade Creepy:

“Han dog, han hade inte skadat sig, hans båda ögon var helt vita.”

Silence var häpen. Men sedan, en halv minut senare, frågade Silence:

“Var är boken nu?”

“I källaren”, sa Creepy, ”men tillbaka till dockan.”

“Kan vi faktiskt lita på dockan?” frågade Silence och tittade på den avstängda dockan.

“Hon heter Bella, hon lyder vad man än säger, lyssna här! Bella, hämta en glass!”

Roboten öppnade sina lysande ljusblå ögon. Den gick med raska steg mot närmaste kylskåp och tog en glass i vaniljsmak och gick till Creepy.

“Här sir, er glass med vaniljsmak, glassen är en vegetarisk glass vilket betyder att den inte har mjölk, ägg eller något annat från djur i sig, glassen är minus tretton grader kall.”

“Tack Bella!” sa Creepy och öppnade glassen.

“Ska man kunna hitta glass för att bli en soldat?” frågade Silencio och rynkade på pannan.

“Ai jo! Bella, visar du Silencio vad du kan?”

Dockan snurrade sitt huvud bakåt.

“Allt?” frågade Bella allvarligt.

Då svarade Herr Creepy med ett brett smil:

“Ofarliga saker, tack!”

Bella tog ett äpple ur en korg, kastade det upp mot taket, tog en gaffel och gjorde så att äpplet gick genom gaffeln. Sedan böjde hon gaffeln.

“Bella stäng av!” sa Silence osäkert.

Först satte hon huvudet på sned och sedan stängde hon av. Silencio fortsatte:

“Hon borde se farligare ut så att en främmande kan bli skrämmd så fort hen ser Bella.

“Vi kan försöka.” Creepys telefon började ringa. ”Oj, jag måste svara!”

“Okej, jag går till biblioteket!” sa miss Silencio och råkade titta mot Bella.

För en sekund såg det ut som om Bella hade öppnat ögonen och smilat elakt mot Silencio. Sylvia Silencio fick kalla kårar när hon gick bort. Nej, hon kunde inte lämna Creepy med Bella ensam. Hon började springa tillbaka. När hon var tillbaka höll Bella på att ta fram sitt glänsande, vassa svärd. Just när hon tänkte attackera Creepy som talade i telefonen så hoppade Silence så att Bella föll omkull och svärdet for i luften och när det kom ner tog Bella i det. Bella gick närmare Silencio. Silencio började backa.

“Bella, stäng... Bella! Stäng!” sa Silencio samtidigt som hon kröp bakåt.

“Är du säker?” sa Bella och gick snabbare.

Till sin fasa märkte Silencio att hon kom mot en vägg. Bella lyfte svärdet så att det nuddade Sylvias hals. Men just då vände Creepy sig om och Bella var blixtnabbt avstängd på sin egen plats.

“Sylvia! Hade du inte jobb?” frågade han när han hade stängt samtalet.

“Dockan...”, började Sylvia. Bella höll svärdet rakt ovanför Creepy så att bara Silencio kunde se det. Sylvia visste att om hon sa något som dockan inte ville höra skulle Creepy dö.

“Dockan behöver mera utrustning?” sa Silencio och Bella sänkte svärdet.

“Är det något bakom mig?” sade Creepy, “du ser ut som om du har svält en citron!”

Creepy vände sig. Bella var plötsligt avstängd på sin plats.

“Nå, vi skulle kunna sätta pansarglas-skydd och ett vassare svärd”, sa Creepy.

“Okej”, sa Silencio osäkert.

Bella såg nöjd ut.

”Fast kan jag bli och hjälpa dig?” sa Silencio.

“Jo, du skulle kunna gå och hämta ett svärd till Bella”, sade Creepy.

Silencio blev rädd. Om Bella skulle bli ensam med Creepy skulle han bli död inom fem sekunder.

“Vad om Bella skulle välja sitt eget svärd själv i svärdrummet?” frågade Silencio och tittade frågande på den arga Bella.

"Bella! Du får välja ditt eget svärd", sa Creepy. "Följ Sylvia!"

Bella och Sylvia var i förrådet.

"Du får inte döda Creepy!" sa Silencio och tog ett vasst svärd från en hylla.

"Kanske kan jag döda dig!" sa Bella med sin robotröst och stängde förrådsdörren så att Creepy inte kunde höra när de stred.

Silencio fick ett stort blödande sår på sin arm och Bella hade fått sprickor här och där när striden hade pågått i fem minuter.

När striden var slut var Silencio och hennes kläder helt blodiga. Bellas panna hade en stor spricka så att man kunde se hennes sladdar och det hade skvätt lite blod från Sylvia och hennes kläder var söndriga. De såg hemska ut båda två.

"Åå nej Bella, hur ska vi förklara det här?" sa Silencio flåsandt medan hon undvek Bellas blodiga svärd.

"Creepy har satt all fakta och Google i mitt huvud, så jag vet att ketchup är rött."

"Ja, det vet alla", sa Silencio och slog med svärdet så att Bella fick ännu en spricka i sitt huvud.

"Vi säger att vi övade på att strida och vi hittade ketchup!" sa Bella och skar med svärdet upp ett sår som började blöda på Silencios mage.

"Aah!"

Silencio ropade av smärta.

"Ska vi gå upp nu? Jag tror att jag har valt mitt svärd", sa Bella och tog det vassaste svärdet hon hittade.

"Okej", flämtade Silencio.

När de var uppe såg de inte Creepy, men sedan öppnades WC:s dörr och Creepy kom ut. Han skrek rakt ut när han såg Bella och Sylvia.

"Vad har hänt! Jag fick nästan en hjärtattack!"

"Vi lekstred med ketchup", sade Bella.

"Varför?" sa Creepy och skrattade osäkert.

"Vi ville öva på det!" sa Silencio.

"Okej?" sa Creepy osäkert.

“Men jag måste gå och duscha”, sa Sylvia och gick bort. Hon hade sett att Bella inte orkade strida mer, så hon orkade säkert inte döda heller.

Sylvia var i duschen. Det var som tortyr! Varje sår sved och det tog länge att plåstra om hennes mage. Men tur var så såg man inte hennes mage när hon hade en skjorta på sig.

“Mamma! Hur länge tar det för dig att duscha!” hördes Sylvias dotter Ellens röst utanför badrummet. Ellen var tolv år och gick på sexan.

“Jo jo!” sa Sylvia och virade sin handduk runt sej så att man inte såg hennes plåster och sår, sedan kom hon ut.

“Har du inte jobb, klockan är snart åtta?” sa Ellen och tittade på sin telefons klocka.

“Åå nej!” sa Silencio och glömde att hon hade sår. Hennes handduk for lite neråt och man kunde se hälften av hennes plåster.

“Mamma, varför har du så många plåster?”

“Heh heh, oj vad klockan är mycket” sa Sylvia och tittade på sin handled som om där skulle ha funnits en osynlig klocka.

“Mamma, där finns ingen klocka, är allt bra?”

Ellen tittade på sin omplåstrade mamma.

“Heh heh, då måste man ju köpa en klocka!”

Silencio var på sin arbetsplats.

“Hej! Jag kom med Bella!”

Det var Creepy som hade kommit till biblioteket. En gammal skruttig kvinna som läste en tidning hyschade till Creepy så att han inte skulle skrika.

“Aj jo, förlåt” viskade Creepy till kvinnan.

“Vem är det där?”

Det var Ellen som frågade. Det var veckoslut så Ellen hade inte skola.

“Han är Ebenezer Creepy”, sa Silencio.

“Och vem är det där?” Ellen tittade häpet på Bella.

“Det behöver du inte tänka på!” sade Sylvia till Ellen argt.

“Okej,” sa Ellen misstänksamt.

“Och vad gör Ebenezer här?” frågade Ellen och fortsatte att läsa en faktabok om ödlor.

“Han kom för att hämta Bella”, viskade Silencio.

Så den där flickan är Bella, tänkte Ellen.

“Ja!” sa Creepy.

Kvinnan som läste en tidning tittade strängt på Creepy.

“Kan vi nu bara gå till källaren?” sa Silencio. Hon ville inte att Creepy skulle avslöja det där med hennes plåster.

"Okej," sa Creepy.

Det var bra, för Creepy tänkte just då säga att Bella och Silencio hade lekt med "ketchup".

“Får jag komma med, mamma?” frågade Ellen.

"Nej," sade Silencio strängt.

“Pliis!” frågade Ellen.

“Nej.”

Kapitel 2: Källaren

Silencio och Creepy var nu i Bibliotekets källare.

“Varför kunde inte din söta lilla flicka komma med?” frågade Creepy. Han var emellanåt ganska nyfiken.

Sylvia låtsades att hon inte hörde.

“Vad hette hon, något på E, Ella, Emilia, Emil, nej, hon var ju en flicka, eller hur Sylvia? Elli...?”

Så fortsatte Creepy och brydde sig inte om Sylvias tystnad, tills de kom emot en dörr.

“Hon heter Ellen”, sa Sylvia surt och öppnade dörren med en stor, rostig och tung nyckel.

“Aj just det, Ellen!” sade Creepy och gick in efter Silencio till rummet. Båda rynkade på näsan, där luktade tusen ruttna ägg.

Det fanns damm på golvet och spindlar kröp här och där och väggarna var fulla av spindelnät som glänste av solskenet som kom från några runda fönster på väggen som hade citrongula tapeter. Hela rummet badade i varmt solljus. Men i mitten av rummet fanns ett gammalt, slitet, runt, guldkantigt träbord utan damm alls. På bordet låg en gammal tjock bok. Soljuset strålade rakt på boken. På boken stod det med guldiga bokstäver: *Framtidens bok*.

“Det där är den där boken!” viskade Creepy.

“Jag måste gå till jobbet, så kan vi inte bara lämna Bella här?” frågade Silencio och tittade på Bella, och sedan tittade hon på boken. Hon hade en orolig glimt i sina ögon.

“Jo, jag måste gå och göra en docka till ett barn som behöver en barnvakt,” sa Creepy och började förklara för Bella vad hon skulle göra.

“Förstod du?”, frågade Creepy Bella.

"Ett hundra procent", svarade Bella.

Strax blev Bella ensam i salen. Alla spindlarna tittade nyfiket på henne, sedan fortsatte de att göra vad de gjorde. Men emellanåt så tittade de små krypen på henne med sina blänkande svarta ögon. Hon tittade då tillbaka med en min som inte betydde någonting bra.

"Mamma, mamma! Hur gick det!"

Ellen hade redan läst sin faktabok som nu låg på bordet intill den gamla gumman som hade hyssjat åt Creepy. Hon hyssjade åt Ellen just nu så att spottet riktigt flög ur munnen på henne.

"Bra, bra", svarade Sylvia viskande.

Ellen råkade titta på bibliotekets klocka.

"Å nej! Jag och mina kompisar ska plugga tillsammans till hissaprovet om tio minuter!" sa Ellen och steg upp.

"Nå, hejdå Ellen", sa Silencio och gav en slängkyss åt Ellen. Sedan började Sylvia tala om ungdomar med Creepy.

Ellen var med sina kompisar Nina, Siiri och Anna i deras hemliga trädkoja.

"Hej, det händer skumma saker på biblioteket och vi måste ta reda på varför", sa Ellen allvarligt till sina kompisar.

"Men vad om det händer något med oss!" sa Nina.

Men Siiri såg imponerad ut:

"Blir det blod?!" frågade hon och lutade sig framåt.

"Det kan du vara säker på", sa Ellen. Hon såg allvarlig ut. Nina såg skräckslagen ut, Siiri såg ivrig ut och Anna såg lugn ut.

"Hur kan du vara så lugn!" sa Nina och tittade skräckslaget på Anna.

"Jag är bara lugn!" sa Anna och fortsatte läsa om några karatetrick.

"Nå ändå", sa Ellen och tittade ut genom kojans för att se om någon lyssnade. Ute fanns bara en hund med sin husse, två bilar och ett turistgäng som tog bilder på varenda på liten sten på gatan.

"Okej, ingen lyssnar", fortsatte hon, "Min mamma hade plåster på hela sin mage igår!"

Alla höll andan.

"Hennes jobbkompis Ebenezer Creepy håller på att avslöja något, men mamma hejdar alltid honom och säger att vi måste gå!"

Nina flämtade, Siiri hoppade omkring i kojans och Anna läste. Anna såg alltid lugn ut. En gång hade en tarantella rymt från Ninas granne (på den tiden var Nina skräckslagen) och Anna hade

varit lugn. Och när tarantellan en dag var i kojan så började Anna snurra på en käpp och sa någonting som lät som "Svinavra erinin!" så hade spindeln försvunnit. Ingen hade ännu heller fått reda på varför. Alltid när Ellen, Nina eller Siiri frågade henne ignorerade hon dem och blev mycket intresserad av sina pastell-lila fejkaglar.

Alla var tyst en lång tid. Men sedan bröt Nina tystnaden:

"Vem tror du att gör skumma saker?"

"En docka", svarade Ellen. Nina såg ut som att ha sett ett spöke. Anna läste fortfarande men man såg att hon såg intresserad ut. Siiri hoppade upp.

"Jag vill se den där dockan!"

"Mamma, mr Creepy och dockan Bella gick in i bibliotekets källare. Mamma hade en stor rostig nyckel runt halsen, så jag tror att vi behöver den för att komma till källaren."

"V, varför ska vi t, till källaren?" sa Nina.

"För att Bella aldrig kom ut ur källaren!" sa Ellen upphetsat.

Siiri slog ihop händerna,

"Vad är vår plan?!" frågade hon.

"Okej, jag hade tänkt att jag skulle fråga mamma om nyckeln och hon skulle visa den och sätta den tillbaka!"

"Smart!" sa Anna som hade slutat läsa och börjat lyssna.

"Sedan ringer vi till Ebenezer och frågar allt om Bella."

"Men hur skulle han berätta det för oss?" frågade Nina darrande.

"Vi leker att vi är bibliotekets chef!" sa Ellen.

"Vänta!" sa Anna. "Jag har läst om henne! Hon heter Anne Rose."

"Bra!" sa Ellen glatt. "Oj, nu ringer mamma, jag måste svara! Hej, okej, okej mamma, jag kommer! Jag måste gå!"

"Hejdå!" sa alla utom Anna, hon läste fortfarande.

"Hej mamma!" sa Ellen när hon öppnade ytterdörren.

"Hej!" svarade Ellens mamma.

"Vad var det för nyckel du öppnade dörren med?"

"En nyckel, varför undrar du?" frågade Ellens mamma misstänksamt.

"Jag har bara alltid undrat hur en gammal nyckel ser ut, gamla saker är så intressanta!"

"Okej, jag kan visa!" svarade Ellens mamma förvånat, för Ellen brukade tycka om nya saker som telefoner, datorer och mycket mera i den stilen.

Mamma tog en stor nyckel ur sin ficka och gav den till Ellen.

Ellen lekte att den var jätteintressant. Sedan gav hon den tillbaka till mamma.

“Nu är jag hungrig!”

Ellen gick till köket och gjorde müsli till sig själv. Sedan gick hon och borstade tänderna, och sedan till sängen.

“God natt, mamma!”

“God natt!” svarade Ellens mamma trött.

Om en liten tid hörde Ellen ingenting och hon smög och tittade om mamma sov. Jo, hon sover, tänkte Ellen och smög till mammas kläder och kände i fickan, Jess! Den var där! Men, vad kommer mamma att säga när nyckeln inte är i fickan? Ellen gömde mammas byxor som var på golvet under en bok som var på golvet, och sedan smög hon ut. Nyckeln satte Ellen i sin dagbok, som hon satte under sin dyna, sedan somnade hon nästan genast.

Ellen öppnade ögonen. Hon märkte att hon hade fallit ur sin säng och steg upp från marken. Någonting var konstigt. Det luktade illa, och det var inte hennes rum! Hon tittade sig omkring. Väggarna var gulaktiga och ur några fönster kom det ljus. Ellen skrek till, något gick över hennes fötter, det var spindlar! Hon tittade sig omkring förskräckt. Jag svär på att något rörde sig där, tänkte Ellen och tittade bakåt, där fanns en bok! På ett runt litet guldkantat bord. Hon gick fram till boken.

“Framtidens bok? Vad är det?” sa Ellen högt.

Just när hennes fingertoppar snuddade vid boken, grep en kall, hård hand i hennes axel. Ellen skrek till.

Men sedan öppnade hon ögonen. Hon låg i sin säng. Det var bara en dröm, en mardröm, ingen fara Ellen, tänkte Ellen för sig själv. Klockan var sju, ingen hade vaknat. Hon gick till matbordet och bredde ett bröd. En konstig dröm var det, tänkte Ellen. Kalla kårar gick längs med ryggen när hon tänkte på allt detta.

“Ellen! Är du redan vaken?”

Mamma stod i dörröppningen.

“Jo, jag kan inte sova längre”, svarade Ellen och tog en tugga av brödet.

“Okej, sade mamma och satte sig vid bordet. ”Hördu, klarar du dig här, om jag går till jobbet, jag börjar tidigt.”

Mamma bredde ett bröd till sig också.

“Jo! Jag leker troligtvis med Anna, Siiri och Nina idag!” sa Ellen, och gick och klädde sig.

“Jag går nu!” sa mamma och for till jobbet.

Jess! tänkte Ellen och ringde till gruppen “E.S.A.N” (förkortning av Ellen, Siiri, Anna, Nina)

“Hej?” Siiri var första som svarade.

“Hej Siiri, jag tänkte att vi skulle gå till biblioteket idag!” Ellen smilade.

“Absolut!” Siiri smilade så där skrämmande.

“Hej!” sa Nina, hon hade nu svarat.

“Vi går till biblioteket idag!” sa Siiri

“Å nej, nej, nej, nej!” Nina hade sett Siiris ansiktsuttryck. “Inte något olagligt eller farligt!”

“Jo, jo, jo, jo, jo!” sa Siiri ivrigt.

“Vad pratar ni om?” frågade Anna som hade svarat

“Om biblioteket”, sa Ellen

“Jaha, vi far dit idag!” Anna lät glad

“Ja!” sade Siiri

“Vi träffas i trädkojan!” sa Ellen, hejdå!

“Hejdå”, sa Anna

“Hejdå”, mumlade Nina nästan ohörbart.

“Hejdå!” Siiri lät så glad, så man skulle kunna tro att hon vunnit 1000 euro på lotteri. Hon älskade farliga saker.

Kapitel 3: Brevet

“Så hur ska vi göra?” frågade Siiri.

De fyra vännerna var i sin hemliga trädkoja, i ett träd som var mitt i den lilla staden Vanda.

“Jag tänkte att Nina frågar något om böcker av min mamma, och vi andra går till källaren.”

”Varför just jag?” frågade Nina.

”För att du inte skulle våga gå in.”

”Nää! Aldrig i livet! Det är ju livsfarligt!”

”Just det!”

”Före det, alltså nu så textar vi till Eben”, sa Ellen.

“Vem är Eben?” frågade Nina. “Har jag missat något?!”

“Eben är Ebenezer,” jag orkar inte bara säga hela namnet, sa Ellen.

“Jahaa”, sa Nina.

“Men vi har ett problem”, sade Ellen, vi vet inte hans nummer.

“365 44 054476”, sa Anna som om det var vanligt att man kunde okända personers nummer utantill.

“Hur i hela... “, sa Siiri

“Fråga inte!” sa Anna, jag läser mycket. Plötsligt var hon intresserad av sina fejkaglar.

“Vi börjar!” sa Siiri om en stund.

“Joo”, sa alla i mun på varandra.

Anna tog fram sin dator ur en väska, och öppnade email. Så här blev det:

Till: Anne Rose Williams

Från: Ebenezer Creepy

Miss Silencio, en av mina arbetare, du lär känna henne, har berättat om en slags docka som ni har satt i källaren i biblioteket i Vanda. Jag skulle vilja höra om hur farlig roboten kan vara. Och jag vill veta varför roboten är i vår källare, jag ser inga fördelar gällande saken.

Anne Rose Williams

”Wow, det där låter helt som en vuxen!” sa Nina. ”Hur gjorde du det?”

”Jag vet inte, jag bara funderade på hur vuxna skriver.”

”Och nu bara väntar vi.” sa Ellen när hon läst mailen.

Under tiden som flickorna väntade hann de: spela kort, gå ut och gå, och mycket mera saker som man gör när man väntar. De höll just på att börja titta på en film, när Ebenezer svarade:

Till: Anne Rose Williams

Från: Ebenezer Creepy

Hej Anne Rose! Kalla robot-dockan bara Bella, det är hennes namn. Jag har gjort Bella ganska farlig, men hon gör ingen bra människa illa. Bara om de försöker ta Framtidens Bok. Jag hoppas du vet Framtidens Bok, för den finns i källaren, men alltså, Bella är jättestark, bra på karate. Kan slå ihjäl dig om hon vill. Men det vill hon inte! Så bli inte skrämmd, hon kommer inte bort från källaren. Men håll dig för säkerhets skull borta från källaren, för om du går dit kan hon tro att du försöker stjäla Framtidens Bok. I hennes rygg finns en knapp som hon stängs av med om det inte hjälper med att säga “Bella, stäng!”

Ebenezer Creepy

”Å, nej!” sa Anna.

”Vad?” Nina tittade ängsligt på Anna.

”Framtidens Bok!”

”Vad med det?” sa Ellen. ”Vad är framtidens bok?”

”Låt mig berätta en lång historia för er”, sa Anna.

”Jag vill i alla fall höra!” sa Siiri med stora ögon. Hon älskade spännande saker och långa historier.

“För länge sedan fanns en ond härskare, som hade en magisk bok, Framtidens Bok. Han gömde boken under marken, där biblioteket finns nu.”

“Vad hände sedan?” frågade Nina ängsligt, för hon hade onda aningar om att någon grävt fram den, och fallit i ett hål när den försökte ta boken, och sedan blev under marken när man byggde biblioteket.

“En forskare grävde fram boken, läste den och blev galen. Sedan hoppade han från en klippa, och dog.”

“Varför är du orolig? Det är ju vanligt att man dör när man hoppar från en klippa!” sa Siiri, som om det var vanligt att människor hoppar från klippor.

“Han hade inga skramor eller sår. Och hans ögon var vita som pärlor.”

Alla var tysta en stund. Sedan sa Ellen att det var bra att de visste det, och alla höll med. Det blev en pinsam tystnad, då alla sneglade på varandra, men till slut sa Ellen:

“Vi behöver en plan.”

“Okej!” sa Siiri.

“Alltså, vad vet vi?”

“Att dockan Bella är farlig”, sa Nina.

“Att där nere finns Framtidens Bok!” sa Anna allvarligt.

“Att om man vill stänga Bella säger man Bella stäng, om det inte fungerar stänger man henne med hjälp av en knapp i ryggen”, sa Ellen.

“Att Bella är stark, bra på karate och kan mörda en om hon vill”, sa Anna samtidigt som hon läste brevet.

“Okej, vet vi något mera?” sa Ellen när ingen sa något.

Ingen svarade.

”Okej, då far vi!” sa Ellen.

Kapitel 4: Källaren

“Pling!”, hördes bibliotekets klocka i dörren när de fyra vännerna smög in. De alla såg spända ut förutom Nina, hon såg skräckslagen ut. Men Siiri såg mera ivrig ut än spänd. Ellen, Anna och Siri smög bakom några hyllor med barnböcker. Man kunde höra när Nina for till Sylvia och frågade var Deckarböckerna fanns. Sylvia och Nina började gå mot hyllorna Ellen, Anna och Siiri gömde sig vid. Då märkte Ellen att de var just vid deckarhyllorna.

Snabbt men tyst smög de tre kompisarna mot hyllorna som var närmast dörren där det stod “Till Källaren”. Ellen tog fram nyckeln ur fickan, och Siiri tittade om Sylvia såg. Nina hade fått henne att titta just åt andra hållet. Perfekt! Nina visade tummen upp till Ellen och hon sprang snabbt och tyst till dörren och öppnade den med nyckeln. Sedan tappade hon nyckeln av misstag och det hördes ett högt kling.

Sylvia tittade mot dem och såg Ellen rakt i ögonen. Det var bara en millisekund men Ellen såg det i slow motion. Först såg Ellens mamma förvånad ut, sedan blev hon arg och började springa mot dem i full fart. Alla stirrade på dem.

“Ellen, snabbt!” Siiri tog nyckeln och buffade Ellen in i gången samtidigt som Anna drog i dörren. De hann nätt och jämnt för de kunde höra när Sylvia träffade dörren.

“Ellen, kom ut nu!” sa Sylvia med en skrämmande lugn röst.

“Nej!” sa Ellen.

Det var tyst en liten stund, sedan fortsatte rösten:

“Ellen Evelin Silencio kom ut NU!” skrek Sylvia.

“Nej!”

“Det är allvarlig! Hon nästan mör... “

Sedan blev hon tyst.

“Hon vad?”

“Ingenting, men kom ut!”

Ingen svarade.

“Ellen? Hör du mig? Ellllleeeeeen!”

“Jag kommer att vara i stora problem när jag kommer hem”, sa Ellen. Hon såg lite skrämmd ut.

“Varför ser du skrämmd ut?” frågade Anna.

“Mamma pratade om att Bella nästan mördade...”

Ellen tog en paus, sedan föll alla pusselbitarna på plats.

”Henne!”

“Va!” sa Siiri med ögonen stora som tekoppar.

“Mamma sade ju att: “Hon nästan mör...” sa Ellen.

“Ja, fortsätt!” sa Siiri som naturligtvis var intresserad.

“När mamma kom ut från duschen hade hon stora sår överallt på kroppen, jag är helt säker på att Bella hade då försökt mörda henne!”

“Mörda...” sa Siiri tyst. Hon såg lite skrämmd och fundersam ut. Sedan sken hon upp:

”Kommer hon att försöka mörda oss?” frågade hon ivrigt.

“Det kan du vara säker på”, sa Ellen osäkert.

“Då är det tur att Nina inte kom med”, sa Anna som hade varit tyst ganska länge.

“Hej, titta! Där är en annan dörr!” sa Ellen

“Då far vi!” sa Siiri glatt och skuttade till dörren.

De andra kom efter. Ellen öppnade långsamt dörren.

Alla blev förvånade över synen. Det fanns mycket spindlar som kröp snabbt över det dammiga golvet. Väggarna var fulla av spindelnät. Det fanns också runda fönster ur vilka det kom ljus i rummet. Utan fönstren så skulle det säkert vara ganska mörkt, tänkte Ellen. Hon ryste vid tanken på att vara i ett helt mörkt rum med en farlig robot-docka. Ellens tankar bröts när en klar flickröst som lät lite som en robot sade.

“Och vad föreställer ni er?”

Ellen blev rädd. Bella såg farligt snäll ut.

Kapitel 5: Bella

Siiri såg spänd ut, Ellen ångrade att hon velat gå till källaren. Anna såg ovanligt glad ut. Hon brukade alltid se så neutral ut.

“Du ser helt ut som din mor, ser jag”, sa Bella. “Ellen var det”.

“Hur vet du?” Ellen frös till is. Bella skrattade elakt.

“Jag har bra hörsel, ska Ellen och hennes kamrat veta.” Bella hade inte ännu sett Anna förrän nu.

“Du!” Anna lät arg.

Bellas ögon glänste av ilska.

“Lilla Anna, eller ska jag säga stora du har vuxit.”

Anna darrade av ilska i Ellens grepp.

“Vi möts igen”, fortsatte Bella utan att bry sig om Annas ilska.

“Vad handlar det här om, Anna?”

Ellen var förvånad. Anna reagerade inte. Hennes mun var som ett rakt streck.

“Jag berättar senare”, sa Anna mellan sina mungipor.

“Lönar sig berätta nu, boken berättar inte ett lyckligt slut för er alla...”

Bella satt och dinglade med sina ben på bordet där Framtidens Bok brukade vara, men den var nu i Bellas händer. Ellen drog skräckslaget andan när hon såg Bellas ögon. De var helt vita. Nu såg Anna och Siiri också det.

“Vi kommer att dö här!”

Siiri började springa omkring som en galning i rummet. Plötsligt snubblade hon på en ganska stor spindel, och trasslade sig sedan in i ett spindelnät som hängde från taket. Hon tog emot med händerna i golvet, och det hördes ett “klick” och i väggen öppnades en lucka med ett svärd. Bella hade bara tittat på och hajade till när Framtidens Bok föll i golvet. En liten stund såg Bella överraskad ut, men sedan blev hennes ögon röda, och hon tog fram sitt svärd och sade med hot i rösten:

“Om du rör på en enda fena dör din lilla kompis.”

Hon satte sitt svärd mot Ellens hals.

“Gå Siiri, jag klarar mig!” sa Ellen med skräck i rösten.

“Du valde fel dag att börja problem med mig, Bella!” sa Anna med hat i rösten.

Bella kastade Ellen mot en vägg och ställde sig i sin stridsposition. Anna var också färdig och hukade sig när Bella sparkade rakt ovanför hennes huvud. Då fick hon en idé, samtidigt som de stred så började hon försiktigt, utan att Bella märkte, vända sig så att Bella var med ryggen mot Siiri som började förstå vad Anna menade. Siiri sprang till svärdet och tog det. Men Bella var förberedd och gjorde fina karatetrick. Hon sparkade, gjorde volter och olika hopp och var framme när Siiri hade snuddat vid svärdet.

“Och vart tänker du gå?” sa Bella och tog i Siiris hand, men Siiri var snabb och skräckslagen och förvånad, hon tog i Bellas hand och kastade henne över ryggen.

“Wow Siiri!” sa Ellen upphetsat.

“Jag är lika förvånad som du!” sa Siiri.

“Ööm Siiri, du har ett ganska stort sår på pannan”, sa Ellen försiktigt.

“Va?”

Siiri satte handen mot pannan och hennes hand blev varm och klibbig av blod. Bella hade skurit i Siiris panna med sin kniv samtidigt som hon blev kastad över axeln av Siiri.

“Det gör inte ens ont...”

Siiri vände sig när hon hörde stridsljud. Och det var... Vem annan än Anna och Bella.

“Varifrån fick Anna en kniv?” sa Ellen till Siiri, de tittade helt stilla på när Anna och Bella stred.

“Kom... och... hjälp!” sa Anna argt till Ellen och Siiri som bara stod där.

“Aj just det!” sa Ellen fåraktigt.

“Jo absolut!” sa Siiri och flickorna snubblade sig fram samtidigt som de pratade i mun på varandra om förklaringar till varför de bara blivit och tittat på. Bella tog sig för pannan, och kom sedan på att hon ju måste strida. Anna fick ett stort slag i bakhuvudet när hon hade tittat på Ellen och Siiri.

“Anna!” sa Siiri och tittade på skräckslaget på Anna som hade förlorat medvetandet.

Siiri blev så arg att hon slog Bella så hårt med sin knytnäve att hon flög flera meter bakåt och fick en buckla i magen. När Bella fallit steg hon snabbt upp och sprang mot Siiri med den där “Om blickar kunde mörda”-blicken. Hon försökte slå Siiri i huvudet som hon gjort med Anna. Men Siiri hukade sig och slog Bella på hakan nerifrån så att några av de där plastiga tänderna hon hade haft flög högt upp i luften.

“Bara så du vet, Siiri, jag kan inte känna smärta!”

Bella flinade.

“Nå, vet du vad, Bella, jag har ett stort sår i pannan och jag kan inte känna det alls, så jag kan inte känna smärta heller, och fråga mig inte varför! Jag har ingen aning om hur, för jag är ju en människa!”

Siiri tog i Bellas hand och Bella försökte sprattla sig loss men kunde inte. Siiri klämde så hårt att metallen som Bella var gjord av skruttade sig. Och Bella kunde inte röra sin arm mera. Men hon försökte dölja det, men den vägde så mycket att hon måste släpa sin hand vid marken.

“Vad hände med din hand?” sa Siiri till Bella och började skratta.

Vad har hänt med dig!? tänkte Ellen i huvudet. Så kom Ellen på det. Enda sättet att döda Bella är att söndra henne, som Siiri redan gjort med Bellas hand.

“Siiri!” ropade Ellen.

“Jag har inte tid nu Ellen, märker du inte vad jag gör!?” svarade Siiri samtidigt som hon svingade Bella upp i luften och Bella sprang tillbaka och gav Siiri en stöt i huvudet.

Ellen hörde något bakom sig, Anna hade vaknat.

“Anna!” sa Ellen och sprang till henne.

“Anna, jag vet inte vad som händer, men Siiri har fått någon slags superkrafter! Hon är jättestark, bra på att strida och kan inte känna smärta!”

Anna tittade först på Siiri, sedan föll hennes blick på svärdet som fanns i det där hemliga rummet som Siiri hade öppnat.

“Jahaa, jag förstår”, mumlade Anna.

“Vad!?” Ellen såg rastlös ut.

“Om man rör det där svärdet, Legendariska svärdet som försvann utan någon ledtråd om vem som tog det ur Sanghai-muséet, om man rör vid det får man exakt de där sakerna, och man blir odödlig.”

“VA! Är Siiri odödlig, vad om hon inte vill leva för alltid!” sa Ellen till Anna.

“Bara om man förstör svärdet så blir man vanlig igen.”

“Vad pratar ni om?!” sa Siiri nyfiket.

“Att du är odödlig!”

“Va!” sa Siiri. Hon hade stannat med sin näve en millimeter från Bellas näsa som redan hade små sprickor.

Bella slog Siiri på näsan och den började blöda ännu mera. Siiri brydde sig inte.

“Men vad händer om jag gifter mig, och min man dör, då blir jag jätteledsen, och om jag får barn och de dör och min storasyster dör, mamma dör och när solen dör någon gång om miljoner år, så kommer jag att leva i ingenting och frysa! Det kommer att vara tortyr, och...”

Men mer hann inte Siiri säga, för Ellen fortsatte:

“Men om man förstör svärdet så blir du vanlig igen.”

Ellen förstod inte att Bella kunde utnyttja det till att vinna striden. Anna tittade förskräckt på Ellen som sedan förstod vad hon just avslöjat framför näsan på Bella. Men vad ingen märkte var att Bella hade smugit sig till svärdet och knäckt det itu genom att slå svärdet mot sitt knä.

Siiri skrek av smärta, när plötsligt alla hennes sår hade börjat svida.

“Jag känner mig konstig”, sa Siiri innan hon svimmade.

“Siiri!”

Ellen blev förskräckt.

“Hon har för lite blod i sig!”

Anna lät förskräckt, det var en av dom få gångerna hon var skrämmd. Hon hade aldrig varit så skrämmd som hon var nu.

Kapitel 6: Siiri

“Först Anna, sedan Siiri!” sa Ellen. “Båda gångerna var mitt fel. Jag kan inte låta det här hända!”

Ellen började springa självsäkert med hat i blicken mot Bella.

“Nej Ellen!” skrek Anna och steg upp där hon hade blivit och sitta efter att hon svimmat. Men hon satte sig ner igen när hon fick så hårt ont i huvudet. Bella vände sig, tog i Ellen och kastade henne i väggen. Ellen blev så häpen att hon bara satt där på marken med munnen öppen.

Bella släppte sitt svärd och gick mot Ellen, tog i hennes hals och lyfte upp henne.

Anna märkte vad som hände och med tårar i ögonen och hemsk huvudvärk steg hon upp. Hon gick med vinglande ben mot Bellas svärd. Hon hade inte mycket tid innan Ellen skulle svimma. Hon stapplar till när hon lyfte upp svärdet som om hon var en lindansare som hade glömt bort hur man balanserade. Hon gick långsamt mot Bella och slog svärdet mot en lucka i Bellas rygg, och robot-dockan föll livlös i marken med det egna svärdet i ryggen.

Bellas pärlvita ögon stängdes långsamt.

Ellen såg ut som om hon kunde svimma vilken sekund som helst.

“Gjorde vi det? Vann vi?” fick Ellen ur sig, och hon svimmade inte, som tur var.

“Ja, vi klarade oss, vi vann!”

Flickorna hann vara glada en liten stund tills de såg Siiris blodiga kropp på marken.

“Siiri!” sa Anna och föll på knä framför henne.

Hon hade många sår och var helt vit i ansiktet, men hon andades.

“Är hon...” sa Ellen som på vingliga ben hade kommit fram till Anna och Siiri.

“Om vi är snabba, så kan vi ännu rädda henne!” sa Anna. “Men det är bara en liten chans att hon klarar sig.”

Ellen och Anna tog tag i Siiris armar och de bar henne till dörren och Ellen öppnade dörrarna med den stora rostiga nyckeln. De gick under tystnad. Vad om Siiri inte klarar sig! Ellen började gå snabbare. Det var ju jag som uppmuntrade Niina, Siiri och Anna att rädda värden, att kämpa mot en galen docka som är gjord för att försvara sig och kämpa för farliga saker, tänkte Ellen samtidigt som hon koncentrerade sig på att inte falla ihop.

Biblioteket var fullproppat och alla som märkte att dörren öppnades kunde se tre blodiga och svaga flickor och att en hade svimmat. Men innan Ellen hann se något så kramade hennes mamma henne redan. När hon till slut släppte taget om Ellen så var det Ninas tur att krama Ellen och Anna.

Sedan märkte hon Siiri.

“Vad har hänt med Siiri!” Nina lät chockad.

“Just det! Nina, vänta här!” sa Ellen och trängde sig fram genom folkmassan som bestod av Siiris panikslagna föräldrar som försökte komma fram, poliser, Ninas föräldrar, och nyfikna människor. Ellen kunde också se Ebenezer Creepy någonstans. Hon kunde se en ambulans utanför biblioteket och i hörnet av biblioteket fanns två grönklädda ambulansmän som pratade om något. Hon började springa mot dem. Hon märkte inte att hon buffade den där samma tanten som hade hyssjat åt dem. Tanten mumlade något om att “Respektera bibliotek...” och att “Man kan inte läsa här...”

När Ellen buffade henne sade tanten:

“Nu fick jag nog av det här!”

Det hördes ett pling som ingen kunde höra i människosorlet.

“Hej! Ambulansmännen!”

Ellen hade kommit fram till ambulanspersonalen. De frågade vad som hade hänt. Ellen berättade om Siiri. Först trodde de inte, men när den längre av dem sträckte på halsen och såg medvetslösa Siiri så sa han något i sin walkietalkie och den andra tog fram en megafon ur ingenting. Det var konstigt tyckte Ellen, men hon hann inte fundera på det nu.

“Flytta på er åt sidorna, alla förutom...”

Ambulansmannen höll en paus och Ellen viskade:

“Förutom Anna och Siiri.”

Sedan sa han samma sak i megafonen. Alla flyttade sig åt sidorna förutom Anna och Siiri (Siiri kunde ju ändå inte flytta sig som medvetslös).

En annan ambulans hade redan kommit till platsen med tjutande sirener. Två män med likadana gröna kläder kom in i full fart bärande på en bår.

“Tror du att hon blir bra?”

Ellen hade sprungit till Anna, och de såg båda oroligt på Anna som blev buren till ambulansen på en bår. Ellen kunde se Annas panikslagna föräldrar som kommit och tittat när ambulanspersonalen nämnt Siiri i sin megafon.

“Vad har hänt med Siiri!”

Så fort Siiris föräldrar hade sett vem ambulanspersonalen bar på hade de kommit fram till Nina, Siiri och Ellen. De tre flickorna började förklara i mun på varandra om mötet med Bella.

“Alltså Bella är en docka...en farlig docka som heter Bella... och det finns ett magiskt svärd... det heter faktiskt Det legendariska svärdet... Ellen!”

”Nej, nu räcker det!”

Det var Siiris pappa som hade skrikit. Han hade panik i rösten. Det blev en pinsam tystnad. När ingen sade något fortsatte han:

“Min dotter är på väg till sjukhuset och jag vet inte varför, och så här reagerar ni?!” sa han med en lite tystare röst, för att alla stirrade på honom.

Det blev tyst igen. Man skulle ha kunnat höra en nål falla. Nina mumlade något om att hon inte varit med, och därför inte kunde förklara något. Till slut började Anna förklara vad som hänt. Hon berättade allt om brevet de hade skickat till Ebenezer. Ebenezer Creepy som hade lyssnat vad de pratat om blev röd i ansiktet för att han var så lättlurad.

Sedan berättade Anna om att Nina hade lyckats irra bort Sylvia. Ninas föräldrar som stod bredvid Siiris föräldrar blängde på Nina och mumlade något om två månaders utgångsförbud. Sedan kom Anna till att de såg Bella, och sedan till Legendariska svärdet (när hon nämnde svärdet tittade hon på Ellen som himlade med ögonen, för hon mindes aldrig Legendariska svärdets namn). Sedan berättade Anna att Ellen hade ropat rakt ut om att förstöra svärdet framför Bellas näsa. Ellen blev röd som en tomat. När Anna berättade att Bella förstört svärdet och börjat blöda brast Siiris mamma ut i gråt.

“Vår lilla Siiri!” snyftade hon mellan tårarna. När Anna berättat till slut, sa Siiris pappa tack och de gick ut.

“Allt är mitt fel!” sa Ellen.

Ellen, Anna och Nina var på ett café och åt kaka.

”Tänk om Siiri inte klarar sig!”

“Nej Ellen!” Anna lät häpen. “Vi alla ville dit, helt själv!”

”Utom jag!” sa Nina argt.

“Nina, det där hjälper inte!” sa Anna. “Vad i hela...”

Tusentals människor trängde sig in i caféet.

“Jasså, nyheterna är här”, sa Ellen surt.

Ingen av flickorna var sugna på att hamna på första sidan på tidningen.

“Fyra flickor, en svimmade!” Ellen tänkte sig en nyhetsartikel framför sig om när de gjorde inbrott till ett biblioteks källare. Hela hennes släkt skulle få veta att hon gjort inbrott i en källare för att hitta en docka som ville mörda alla som försöker ta en bok! Ellen rös vid tanken, alla hennes kusiner skulle tänka att hon var knäpp i huvudet, speciellt Adam, han hittade alltid på något att reta henne om.

“Ellen, Ellen! ELLEN!” Anna hade väckt Ellen från hennes tankar.

“Vad!” Ellen var lite förvirrad.

“Vi kan gå och besöka Siiri!”

Anna tittade på Ellen med lysande ögon. När Ellen frågade om hon var vaken, svarade Siiris mamma som hade varit bakom Anna med tårar i ögonen att hon nästan var död, men att hon andades. Det kändes som att Ellen blev ett kilo lättare, det fanns en chans att Siiri skulle överleva.

“Nå, vad väntar vi på, nu far vi!” sa Anna efter en liten tystnad.

Kapitel 7: Sjukhuset

Ellen, Anna och Siiris föräldrar steg in i sjukhuset. Det första Ellen kunde se var sjukskötare som drog patienter i sängar på hjul hit och det luktade starkt käsidesi. En ung kvinna med en ansiktsmask kom fram till dem. Ellen såg att det stod på hennes namnlapp att hon heter Alice.

“Vem kommer ni och besöker?” sa hon vänligt. Hennes ögon var glada, och hon hade ett brett leende.

“Siiri Lund”, sa Siiris mamma.

“Oj...” sa Alice och fick oro i blicken. “Den här vägen.”

Alice förde Ellen, Anna och Siiris föräldrar till ett rum där Ellen antog att Siiri var, och hon hade rätt.

Siiri hade bandage och plåster över hela kroppen.

“Siiri!”

Ellen sprang mot Siiri, men hennes pappa tog i Ellen och sa:

“Rör inte henne, det blir bara värre.”

Ellen nickade.

Ellen hörde att Siiris pappa frågade Alice hur säkert det var att Siiri skulle överleva. Ellen ville inte höra svaret, så hon gick fram till Siiris säng.

“Jag vet inte om du hör mig Siiri”, sa Ellen till Siiri, “men du får inte dö. Om du dör, kan jag inte vara glad mera någonsin.”

En tår rann ner för Ellens kind, hon torkade den snabbt i ärmen när Anna kom fram till henne.

“Det är 90% säkert att hon dör”, sa Anna dystert.

Anna och Ellen tittade gråtfärdiga på sovande Siiri.

“Så där, nu är det dags att gå”, sa Alice.

Ellen ville inte gå, hon ville stanna vid Siiri hela sitt liv, det kändes som en skyldighet, det hade varit hennes idé att fara till biblioteket.

“Piip, piip, piip!”

Ellen märkte att en maskin bredvid Siiri som mätte hennes puls hade blivit snabbare. Alices ögon fylldes av skräck, och hon tryckte på en knapp som fanns på väggen, och många sköterskor började strömma in i det lilla rummet.

“Kom! Nu far vi!”

Siiris pappa drog Ellen, Anna och Nina ut ur rummet. Ellen var skrämmd, vad hade hänt? Alice och alla de andra sköterskorna såg så skräckslagna ut.

“Ellen, akta lite!” sa Anna, och drog i Ellens ärm så att hon inte krockade i väggen. “Ellen! Ellen, hör du mig?”

Anna tittade Ellen i ögonen. Ellen brydde sig inte om Anna. 90% säkert att hon dör, pulsen som blir snabbare, för lite blod, Siiri kommer att dö.

“Ellen! Svara mig! Du ser helt blek ut!”

Anna började låta orolig. En tår rann ner för Ellens kind.

“Vad händer här?” En sjuksköterska hade kommit fram till dem, hörde Ellen.

“Jag tror att hon har slagit sitt huvud.”

Ellen hörde Anna svara sjuksköterskan.

“Vi kan föra henne och sitta någonstans, jag kan titta vad som hänt där, här kan vi inte stanna i vägen.”

Sjuksköterskan tog i Ellens hand. Men Ellen ville bara bort därifrån.

“Nej!” sa hon och slog bort sjuksköterskans hand.

Alla blev så förvånade att ingen stoppade henne när hon vände sig om och sprang ut, men sedan började Anna och Siiris pappa springa efter henne, men Ellen var redan borta.

Fortsättning följer...

Dikter av Edith Welander

Hungerspelen

jag vaknar
känner hur hela jag fryser
min hand darrar
och jag ryser
för det är idag det händer
det som är fruktat
för enligt alla legender;
ett namn i taget
blir draget
Hungerspelen

jag går mot torget
nu är det bara lite kvar
för jag hör redan tystnaden
alla är bleka
mors hand mig smeka
den är kall
för enligt alla legender;
ett namn i taget
blir draget
Hungerspelen

nu står jag där
handen gräver i skålen
bredvid mig den jag håller kär
en lapp dras upp
den jag älskar dras ifrån mig
jag vill bara dö
för enligt alla legender;
ett namn i taget
blir draget
Hungerspelen

Novemberväg

Jag vaknar och tittar ut genom fönstret
Det regnar och smattrar mot taket
Löven faller likt andar som dragit sin sista suck
Jag kurar ihop mig under täcket och önskar
att jag aldrig övergett drömmarnas land
Jag tvingar mig själv att stiga upp
och går fram till det våta fönstret
och tittar ut
Men vad jag ser är inte gråa gator och torg
blöta hängande träd och buskar utan...
Ett hav av färggranna paraplyer,
flammande träd,
barn som hoppar i vattenpölar
och fåglar som njuter
av att hösten är här
Jag är lycklig
för att hösten är här

Urskog

Daggvåta ormbunkar
och mjuka mossor
Gråa lavar
och höga berg
Bäckar som porlar
och höga stup
Furor höga som hus
och berg som snuddar molnen
Gamla urskogar
med levande ting
Fåglar, kryp och däggdjur
Det är skogen
Det mest levande tinget
På vår jord

Divergent av Vivian Winberg

Kapitel ett

Livet hos De Fridfulla är fridfullt. Jag sitter under ett äppelträd, som vanligt, och läser. Jag sitter där och plötsligt faller en gren, jag tittar runt mig men ser inget. Sen hör jag ett litet skratt. Jag sätter mig upp rakare och utan att tänka på det är jag i perfekt ställning om jag skulle behöva fly.

“Stella! Olivia!” ropar busschauffören.

Så nån finns här! En flicka hoppar ner från olivträdet som är bredvid mitt äppelträd, hon har nötbrunt hår som är fäst i ponnysvans och olivgröna ögon. Det måste vara Olivia. Hon springer till bussen. Jag suckar och sätter undan boken, sen små springer jag till bussen. När jag kommer in sätter jag mig vid första bästa tomma säte. Det är lämplighetstest idag i skolan. Vår skoldag består mest av det idag vilket är skönt, jag orkar inte med skola, det är det sämsta jag vet. Jag vet redan vad jag ska välja. De Tappra. Vad än lämplighetstestet säger. Jag tittar ut genom fönstret hela vägen.

När vi är framme i skolan har jag kodning först. Sen Falangernas historia och till sist odling. Sen är det lämplighetstest. Först ropas alla Tappra upp, sen alla Ärliga och sen alla Fridfulla. En person, som snabbt blir fyra.

“Olivia från De Fridfulla” ropar en kvinna och Olivia går i väg. Och jag och en annan pojke blir kvar.

“Tyler från De Fridfulla” ropar en man efter en stund.

Nu väntar jag, ensam med bultande hjärta. Jag försöker andas djupt.

“Stella från De Fridfulla” ropar en kvinna tills sist.

Jag stiger upp och märker att mina händer darrar så jag skakar dom och går sen till ett rum, kvinnan håller dörren öppen för mig.

“Jag heter Linn, jag är från De Tappra”, börjar hon. “Sätt dig ner är du snäll.”

Jag sätter mig snällt ner. Rummet vi är i har en stol och bord. På bordet finns det en dator och en spruta.

“Det kommer göra lite ont” säger hon och sticker sprutan i min hals. Sen är jag på ett hustak med en pistol och en brödbit.

“Ta brödet eller pistolen”, säger en röst.

Jag tar pistolen och kastar lite med den. En örn kommer flygande. Jag skjuter den, jag vet att det är en simulering och att det inte är på riktigt. Örnen, pistolen och brödet försvinner. *Jag*

måste ta mig bort härifrån. Jag hoppar ner från byggnaden. Jag rycker till och är tillbaka i stolen. Linn stirrar på mig.

“Visste du att det var en simulering?” frågar hon till sist.

“Jo”, svarar jag försiktigt.

“Du är divergent. Tappra och Lärda.”

Mitt hjärta hoppar över ett slag. Divergent, jag har hört om det förut, det är farligt.

“Berätta inte för någon”, säger hon lugnt.

“Man får ändå inte berätta resultaten för någon!” säger jag snabbt.

“Stella, eller hur?” Jag nickar stumt. “Du måste lyssna nu, att vara Divergent är farligt. Du får inte berätta för en ändå själ, det här är viktigare än något annat!” Jag nickar igen.

“Du är säkert chockad, hittar du hem?”

“Säkert...”

“Bra! Gå hem och vila, jag tror du vet vad du ska välja, men du måste komma ihåg; ett enda val kan förändra hela ditt liv”, säger Linn. “Förresten, håll ett pokerface när du går ut”, säger hon tyst.

Jag går ut ur rummet, och mina tankar snurrar. Divergent? Vad ska jag göra? Vad menar Linn med “ett enda val kan förändra hela ditt liv”? Borde jag välja De Tappra? Jag går ett par steg och märker snabbt att ingen annan är på väg hem, mina händer darrar lite så jag skakar dem och fokuserar sen på att hålla ett pokerface tills jag är ute ur skolan.

När jag är ute ur skolbyggnaden springer jag hem, vägen är inte jättelång men jag måste förbi stängslet, där jag måste förklara åt De Tappra vakterna att jag skulle hem efter Lämplighets-testet eftersom jag började må illa. Sen går jag en sväng hem för att hämta en bok, jag läste slut min på morgonen, efter det går jag och sätter mig under ett olivträd och läser.

Jag hör att nån hoppar till mitt träd, det måste vara Olivia. Plötsligt börjar hon hänga i knävecket, hennes huvud är i samma höjd som mitt. Det finns ingen tvekan om att hon kommer välja De Tappra.

“Hur gick testet?” frågar hon försiktigt.

“Man får inte berätta sina resultat”, påminner jag henne om. *Shit! Om jag ska vara en del av De Tappra måste jag vara mindre tråkig!*

“Blev du nöjd?” frågar hon. *Hon kommer välja De Tappra, det vet jag, jag kommer också göra det. Så jag kan lika väl bli vän med henne!*

“Jo, du då?” svarar jag.

“Mycket nöjd!”

Jag ler glatt.

"Du heter Olivia, eller hur?" frågar jag.

"Japp! Och du Stella?" frågar hon och hoppar ner bredvid mig.

"Mhm..."

"Stella, det är mat!" ropar min pappa.

"Måste gå! Ses senare!" säger jag och springer i väg.

"Hejdå!" ropar Oliva efter mig.

Kapitel två

Jag sitter i bussen på väg till valceremonin bredvid mamma, som igår hade förklarat hur det går till, och att dom är okej med att jag byter falang. När vi är framme i en stor sal med en liten scen längst fram och fem urnor framför scenen, ställer sig mina föräldrar sig längs väggen och jag går och ställer mig med de sex andra sextonåringarna från De Fridfulla.

"Aaron från De Tappra" är den första som ropas upp, de tappra går ganska snabbt eftersom alla utom en väljer De Tappra. Sen är det dags för De Ärliga, det går klart mycket långsammare men ändå rätt så snabbt. Sen vi, De Fridfulla. Fyra personer, sen Olivia som väljer De Tappra och ett litet sus går genom publiken. Sen Tyler som väljer De Ärliga.

"Stella från De Fridfulla!"

Jag går fram till den lilla scenen där en kvinna ger mig en kniv. Jag går sakta fram till De Tappras urna med glödande kol. Jag gör ett litet sår i handen och låter mitt blod droppa ner på kolet. Det fräser till och jag går till den delen där De Tappra noviserna finns. Det andra som händer är lite blurrigt för mig men jag vet att en flicka från De Lärda bytte till De Tappra. Ingen mer bytte hit, till min falang.

När ceremonin är slut springer De Tappra ner för trapporna till tågspåren. I bakgrunden hör jag ett tåg vissla, jag vet att vi ska hoppa på tåget, och jag vet också ungefär hur, men det suger till i magen när jag ser tåget närma sig. När det nästan är framme saktar det ner lite, men inte hemskt mycket. Den första vagnen kommer snabbt och de äldsta medlemmarna hoppar på, jag står mellan ett par Tapperfödda noviser och när jag ser dem börja hoppa på gör jag också det. Jag springer längs med tåget en stund tills jag känner att jag kanske vågar hoppa på, och då gör jag det. Jag faller ner framför en pojke med mörkbrunt hår och havsblå ögon, dom är djupa och alerta. Han är verkligen snygg! Han sträcker ut handen till mig och jag tar den, han hjälper mig upp.

"Vad heter du? Jag heter Tobias" säger han när jag väl står upp.

"Jag heter... Belle!" svarar jag och han ler.

När han ler glimrar hans ögon, men dom är fortfarande alerta som om han skulle kunna bli attackerad när som helst. Hans leende får mig att le, och att hoppa över ett hjärtslag. Sen går han vidare, och stunden är slut. Jag sätter mig ner med ryggen mot väggen. Olivia har satt sig i ett hörn, och jag sitter en bit bort från henne. Jag fortsätter le och tittar drömmande mot Tobias som går till ett gäng andra pojkar från De Tappra. De ler och skrattar.

“Hej!” säger jag till Olivia och vänder mig mot henne.

“Hej”, säger hon och också hon ler. “Heter du Stella? Eller skall jag kalla dig Belle?”

“Jag föredrar Belle” säger jag och ler. “Vad ska jag kalla dig?”

Hon funderar en stund och säger sedan:

“Vilda. Det vill jag att du kallar mig!”

“Låter bra!”

“Gör er klara att hoppa av!” ropar en pojke från Tobias gäng, som nu alla står vid dörröppningen. “Vi ska landa på ett hustak så passa på att träffa rätt!”

Jag blir lite förvånad över att vi ska hoppa på ett hustak, och mitt hjärta börjar slå hårdare, vilket i och för sig också kan bero på att jag tittar på Tobias. Jag ser hustaket och räcker fram min hand mot Vilda och hon tar den, och sen hoppar vi. Under en ganska underbar stund flyger vi genom luften, sen landar vi på taket. Jag stapplar några steg framåt men faller som tur inte, jag märker att Vilda har släppt min hand men jag har ingen minnesbild av att hon gjorde det. Pojkarna hoppar också, med Tobias först. När alla noviser har landat märker jag en flicka som verkar äldre än vi och står helt vid kanten.

“Hej alla! Jag heter Kiara och jag kommer vara er tränare, ni ska ännu en gång till hoppa, ner här!” säger hon och går lite åt sidan så att vi ser ett svart hål i marken.

Jag går fram till kanten och hoppar, vilket är skitläskigt, men tricket är att inte tänka på det hemskt mycket! På vägen ner ser jag att Vilda också har hoppat. Efter en evighet landar vi i ett svart nät, jag ser en sak som liknar ett fönster i väggen, där det sticker det ut ett par händer. Jag tar första bästa hand och nån drar upp mig.

“Ni är två personer!” säger flickan vars hand jag tog.

“Jag antar det!” svarar jag.

“Vad heter ni?” frågar killen som hjälpte Vilda upp.

“Vilda!” svarar Vilda glatt.

“Vilda och...”, ropar han åt någon längre bak.

Han ser på mig frågande. “Du då?”

“Belle.”

“Och Belle”, fortsätter han.

Sen ser jag Tobias ligga i nätet. Jag sträcker fram handen och han tar den, jag hjälper honom upp.

“Nu är vi kvitt” viskar jag till honom och ler, han ler till min glädje tillbaka. Sen landar nästa person i nätet, han som hade varnat oss. Han verkade vara god kompis med Tobias, jag undrar vad han heter.

“James!” ropar Tobias och hjälper honom upp. Okej, så dom är goda kompisar och han heter James. *Men den av dom jag bryr mig om är Tobias.*

Fler och fler faller ner i nätet och blir upphjälpta. Jag hjälper ingen, den enda jag bryr mig om är Tobias. Till sist är alla noviser här.

“Kiara borde komma snart”, säger Tobias.

“Hur vet du det?” frågar flickan från De Lärda.

“För att jag känner henne och jag har sett sånt här förut, jag vet vad som händer”, svarar han kyligt.

Jag tittar på honom, kanske jag älskar honom...

Efter en stund kommer, som Tobias sa, Kiara.

“Hej! Som sagt är jag Kiara. De flesta av er vet redan hur Gropen ser ut så jag kommer inte desto vidare visa den. Följ med mig!” säger Kiara och går i väg, vi alla följer efter henne.

Vi går in i en grotta som i stort sett bara är en avgrund med smala stigar runt omkring. Det finns några hål i väggen med skynken framför öppningen. Vi går runt avgrunden på rad, jag bakom Tobias, sen svänger vi in i en korridor gjord av sten och tar första dörren till vänster. Inne i rummet finns det måltavlor och ett bord med knivar, jag antar att vi ska kasta knivar.

“Okej, första delen av initiationen kommer äga rum här. Vi kommer börja med att kasta knivar, sen kommer ni lära er att skjuta pistol och till sist att brottas. När första delen är slut kommer ni få en ranking, det kommer ni också få efter andra och tredje delen. I slutet av del ett kommer två personer att lämna oss!” förklarar Kiara.

Okej, yay, två av oss kommer lämna detta efter del ett.

“Ta tre knivar” säger hon.

Alla rusar fram till bordet och tar tre knivar. Själv går jag ganska lugnt fram till bordet, lite lugnare än de flesta men vildare än Vilda. Alla knivar är identiska. Till sist tar Kiara tre.

“Jag demonstrerar nu hur man ska kasta, jag kommer att kasta tre knivar en gång så titta noga nu.”

Hon kastar den första kniven, sen den andra och till sist den tredje. Alla träffar mitt i prick.

“Er tur”, säger hon och alla går fram till varsin måltavla, jag går med flit bredvid Tobias, Vilda är på min högra sida och Tobias på min vänstra, jag undrar om han är bra på att kasta

knivar. Jag har ena kniven i min högra hand och de två andra i min vänstra. Jag kastar min första kniv, den träffar väggen. Andra kniven träffar också väggen, men lite närmare måltavlan än den förra. Jag sneglar mot Tobias och ser att hans knivar alla har träffat måltavlan, inte mitt i prick men nära. Jag kastar den tredje kniven, som inte heller träffar. Sen går jag efter mina knivar och förbereder mig för att kasta igen.

“Du håller i den fel”, säger Tobias.

“Hur ska jag hålla den?” frågar jag, fortfarande förvånad över att han talar med mig.

“Du måste hålla i den med hela handen, så här!” säger han och sätter sin hand runt min och guidar den rätt.

Mitt hjärta dunkar väldigt hårt, och om jag skulle försöka, vilket jag inte gör, skulle jag säkert inte lyckas tala, alls. Han ler och går tillbaka till sin måltavla, jag ler tillbaka men kan inte få mig att säga tack. Jag kastar på nytt och träffar kanten av måltavlan, och efter det träffar alla knivar måltavlan, inte i mitten men dom träffar i alla fall.

“Okej, kom hit imorgon klockan åtta, nu får ni gå och äta”, säger Kiara.

Alla börjar gå och jag följer efter Tobias. Vi fortsätter att gå genom gången. Vi går förbi fem dörrar och går sen in i en dörr till höger. I matsalen är det väldigt högt ljud och väldigt många människor, man kan inte urskilja hur det ser ut. Jag fortsätter följa efter Tobias som går efter mat. Jag tar en hamburgare, franskisar och vatten. Jag tittar mig runt för att se om jag hittar Vilda, jag ser henne med en rödhårig flicka, jag går till dem.

“Hej!” säger jag när jag är några steg från dem. “Vem är det där?” frågar jag och nickar mot den rödhåriga flickan.

“Det är Sadie, min nya vän!” svarar Vilda, jag nickar.

Dom börjar gå mot ett bord och jag följer med dem. Vi sätter oss ner, jag sätter mig bredvid Vilda. Efter några sekunder ser jag att Tobias, James och en annan pojke är på väg mot vårt bord. Jag ler för mig själv. Jag tittar på dem, specifikt Tobias, och han tittar plötsligt på mig. Vi låser ögonkontakt och han ler, jag ler förvånat tillbaka.

“Får vi sätta oss här?” frågar James.

“Om ni vill” svarar Sadie.

De sätter sig ner, Tobias mittemot mig.

“Undra inte vem det här är!” säger Sadie. “Det här är Vilda och Belle!”

“Det där är James och han heter Luke” säger Tobias.

Sadie börjar snacka med pojkarna, jag och Vilda äter mest under tystnad, men ibland säger Vilda några enstaka ord. Jag har vett nog att inte ens försöka säga något. Till sist stiger James och Luke upp. Sen går också Vilda och Sadie i väg.

“Tack, förresten” säger jag när det bara är jag och Tobias kvar vid bordet. “För hjälpen men knivkastning tidigare idag alltså.”

“Du behövde det, har du aldrig hållit i en kniv förut?” svarar han.

“Jag bodde hos De Fridfulla”, poängterar jag, “de är inte direkt dom som sätter en kniv i våra händer och låter oss kasta den.”

“Men ändå, har ni aldrig lärt er något som kallas självförsvar?”

“Nä, det har vi inte, majoriteten där har säkert aldrig hållit i något slags vapen alls!”

“Men du har.”

“Hur vet du det?”

“Jag ser det på dig, förhoppningsvis är du bättre på att skjuta!”

“Det är jag!” svarar jag och stiger upp.

“Vet du vart du är på väg?” frågar han tvivlande.

“Inte alls”, svarar jag.

“Jag kan visa dig vägen till sovsalarna.”

“I plural?” frågar jag medan vi går.

“Jepp, ett till flickorna och ett till pojkarna, sen finns det ett rum där båda får vara!” svarar han.

Resten av vägen går vi under tystnad, jag fokuserar inte på var vi är utan vad som just har hänt.

“Vi är framme, gå in där så hittar du resten av flickorna!” säger han plötsligt.

Jag knackar på men väntar inte på ett svar utan går bara in. Det finns ett par våningssängar och jag ser Sadie som vinkar åt mig.

“Hej! Behöver du en säng?” ropar hon.

“Jo, jag behöver någonstans att sova!”

“Där!”

Hon pekar på en säng, jag går till sängen. På sängen finns ett par byxor, strumpor, en skjorta och en huppare. Allt är helt svart. Vilda kommer ut ur badrummet och jag går in för att byta kläder, sen går jag ut.

“Jag visar er runt!” säger Sadie och vi följer efter henne.

Hon går till en dörr, öppnar dörren och stiger in i rummet. I rummet finns det ett par soffor, två måltavlor och mycket mer. Det finns en måltavla för pistoler och en för knivar, på ett bord mellan dem finns det en pistol och två knivar.

“Detta är sällskapsrummet!” säger Sadie. “Här kan vi träna och ha roligt!”

Jag går genast fram till skott-tavlan och tar upp pistolen. Jag håller den framför mig och skjuter. Jag träffar inte mitten, men nära, jag märker att pistolen inte har riktiga kulor, utan kulor gjorda av gummi. Jag vänder mig om mot Vilda och Sadie och ler. Sadie viskar något åt Vilda, jag undrar vad hon säger. Jag vänder mig om igen och fortsätter skjuta. Efter en stund vänder jag mig om igen och Sadie och Vilda är borta. De lämnade mig igen. Jag hör dörren öppnas och vänder mig om. Sadie och Vilda är äntligen tillbaka.

“Hej!” säger Vilda.

“Kom, jag kan visa er ett kortspel” säger Sadie.

Hon visar ett kortspel som heter Farmorcard, vi spelar några rundor. Sen går vi tillbaka till sovsalen och går och lägger oss. Jag somnar snabbt.

Kapitel tre

Nästa morgon skjuter vi pistol. Kiara demonstrerar snabbt hur vi ska skjuta och sen låter hon oss göra det. Jag går igen bredvid Tobias och Vilda. När jag skjuter första skottet träffar det mitt i prick. Jag tittar mot Tobias som stirrar på mig häpet, jag bara ler. Sen tittar jag mot Vilda som missar, Sadie försöker hjälpa men det går inte hemska bra.

“Snyggt Belle!” ropar Kiara från andra sidan rummet.

Jag ler tillbaka. Vi fortsätter skjuta en ganska lång stund.

“Okej, nu får ni sluta och komma hit!” säger Kiara “De flesta av er var riktigt duktiga. Imorgon kommer vi öva brottnings, så gå och ät och se till att vila mycket!”

Den här gången följer jag inte efter Tobias utan går med Vilda. Jag tar den här gången pizza och går och sätter mig vid ett bord med Vilda. Senare kommer pojkarna igen.

“Du var ju skitduktig på att skjuta, Belle!” säger Tobias genast när han sätter sig ner.

“Tack!” svarar jag och ler.

“Du berättade att du var bra på det, men jag visste inte att du var så där bra! Du måste ha övat! Men jag har svårt att tro att De Fridfulla tillåter vapen...”

“Det gör de inte! Jag brukade oftast efter skolan stanna och försöka hitta ett vapen, om jag lyckades blev jag kvar och sköt” svarar jag och skrattar.

“Om det där är Belle måste det där vara den andra... Vilda!” säger en pojke jag inte känner. Jag hade inte märkt honom men nu när jag tittar noggrannare ser jag att det inte bara är Tobias, James och Luke utan två andra pojkar jag känner.

“Jepp! Det här är förresten Andrew och Mark!” svarar Tobias, och jag ler mot dem.

“Du känner säkert inte de andra?”

“Det gör jag inte, jag känner Sadie och er...”

“Okej, så det finns fem pojkar till. Det är Max gäng, så det är Max och sen hans fyra anhängare som inte egentligen är hemskt farliga utan honom! Så deras namn är Peter, Justin, Jake och Isaac. Max och Justin är båda ganska korta, Max har brunt hår och Justin har blont. Peter är längst och har också blont hår, det har också Jake och Isaac, Jake har glasögon. Sen har vi flickorna, Amanda, Amelia, Liza, Ally, Crimson, Christina och Victoria. Och sen förstås hon från De Lärda.”

Luke knuffar till Tobias och viskar något, Tobias skrattar. Sen går vi upp och Tobias förklarar hur flickorna ser ut.

Jag och de andra står utanför sällskapsrummets dörr. När vi kommer in ser jag att Max slår Justin i ansiktet. Tobias springer fram och försöker få dem att sluta fightas.

“Din jävel!” ropar Max.

Max går argt fram till bordet och tar upp en av de tre knivarna som ligger där, han går fram till Justin igen och håller kniven mot hans hals. Tobias försöker övertala honom att sluta men Max börjar gå med Justin, alla andra i sällskapsrummet följer efter, vi går in i gropen och fram till en kant med söndrigt staket. Först hugger Max Justin i bröstkorgen med kniven och sedan puffar han ner honom. Nån skriker till, sen drar Tobias bort mig. Vi springer någonstans och plötsligt märker jag Kiara.

“Kiara!” ropar Tobias.

“Vad är det?”

“Justin är död, Max puffade ner honom efter att han stabbade honom!”

“Herregud! Jag går och berättar till ledarna!”

“Orka inte, de kommer inte bry sig! Belle, är du okej?”

Jag vaknar upp till liv igen. Max dödade just nån!

“Du är helt blek i ansiktet!”

“Jo, nog är j...”

Allt blir svart.

Jag öppnar ögonen. Allt är ljust. Nån flämtar till bredvid mig.

“Belle!” säger Tobias röst. “Äntligen är du vaken, du har varit avsvimmad i flera timmar nu!”

Jag drar mig upp till sittande ställning. Jag märker att Tobias är den enda här.

“Vad är klockan?”

Han skrattar.

“Du fick just veta att du har varit avsvimmad de senaste timmarna och det du först vill veta är vad klockan är?” säger han när han ser min frågande blick. “Klockan är förresten runt midnatt.”

Jag nickar tyst, då har jag faktiskt varit avsvimmad i flera timmar. Först funderar jag på vad som hänt, men sen kommer allt tillbaka till mig. Justin är död, Max är en mördare.

“Belle, vill du stanna här och sova eller vill du gå till sovsalen?”

“Hur lång väg är det dit?”

“Inte jättelångt.”

“Jag går gärna dit...”

Tobias nickar och jag stiger upp, sen går vi tillsammans till sovsalarna.

“Jag är inte egentligen trött”, säger jag när vi är utanför dörrarna.

“Vi kan gå till sällskapsrummet om du vill?”

Jag nickar för att signalera att jag gärna går dit. Han öppnar dörren, James och Vilda står där och kastar kniv och skrattar. Awww!

“Belle!” ropar Vilda när hon svängt sig om.

“Nu skriker du igen!” säger James och Vilda skrattar.

Aww, nu har vi båda en pojke att vara vän med, kanske till och med lite mer än bara vän...

“Jag visste inte att du var vän med Vilda!” säger Tobias förvånat till James.

James och Vilda kommer fram till oss och Vilda kramar mig.

“Jo, vi hade det riktigt roligt!” svarar James. “Vilda tänkte skjuta med pistol mitt i natten men i stället för att väcka de andra så kastade vi kniv, Vilda är riktigt bra på det!”

“Ni borde gå och sova, alla tre!” säger jag.

“Du borde också!” säger Vilda.

“Okej jo, men jag har just varit avsvimmad i flera timmar så jag är inte trött”, kontrar jag.

“Tobias, kan du få henne övertalad?” frågar Vilda.

“Belle, är du säker på att du inte vill gå och sova?” frågar Tobias.

“Jag är säker!”

“Då får hon vara vaken! Men jag tänker inte gå och sova.”

“Jag går och sova!” säger James. “Godnatt!”

“Jag med!”

Vilda ler mot James. Jag visste att hon var kär! Sen viskar hon något till Tobias. Jag tittar frågande på honom.

“Hon sa bara att jag skulle se till att du inte svimmar igen! Vill du öva på att kasta kniv?”

“Jag antar det!”

Han ler och vi går till måltavlan, jag tar upp en kniv och Tobias tar upp två.

“Så, sättet man håller kniven när man ska kasta den är extremt annorlunda än när man ska äta med en kniv. När du ska kasta ska du hålla kniven som ett litet barn antagligen skulle göra, med hela handen”, förklarar han samtidigt som han visar.

“Du måste också vara bra på att sikta, vilket du är bra på med pistol, men när det gäller knivar måste du ha ännu mera noggrannhet eftersom kniven är mindre och täcker inte lika mycket plats som ett skott från en pistol gör.”

Jag skrattar.

“Vad är det?” frågar han förvirrat.

“Har du någonsin funderat på att vara tränare? För du skulle väldigt bra på det”, svarar jag och ler.

När jag vaknar nästa morgon ligger jag på soffan i sällskapsrummet. Ensam, jag kommer ihåg att när jag somnade var Tobias också här, han måste ha gått för att sova i sovsalen. Efter att ha kollat klockan bestämmer jag mig för att skippa frukosten och gå rakt till träningsrummet där alla andra redan väntar.

“Okej, nu när Belle äntligen har kommit kan vi börja! Idag skall ni som sagt lära er att brottas!” säger Kiara och visar sedan ett par sparkar och slag.

“Jag har delat er upp i par, så Amanda och Isaac får börja med en fight”, förklarar hon sedan. “Fighten kommer att fortsätta tills någon inte kan strida mera eller inte orkar.”

De börjar fightas och Isaac vinner ganska snabbt. Sen fightas Christina och James, James vinner. Sen fightas Amelia och Mark, Mark vinner. Sen fightas jag och Peter. Peter vinner. Jag ser det inte hemskt noga men Ally vinner över Andrew.

Efter träningen går vi och äter biff.

“Jag tycker inte att det var rättvist att du måste brottas! Om du inte skulle ha sovit bara två timmar i natt skulle du ha krossat Peter!” säger Tobias.

“Tobias, det är okej! Ibland förlorar man!”

“Men omständigheterna var orättvisa!”

Jag himlar med ögonen.

“Det gick jättebra för dig för att vara första gången!” säger James till Vilda.

“Jag har kanske övat på att slå träd i de fridfulla...”, säger Vilda. “Jag menar att jag aldrig i hela mitt liv har gjort så, jag är oskyldig!” hon faller sitt hår framför ansiktet och hon verkar göra sig så liten och oskyldig som möjligt.

Resten av lunchen äter vi relativt tyst, eller jag talar inte och lyssnar inte hemskt noga på de andras konversationer.

“Vill du gå upp?” frågar Tobias mig viskande.

“Desperat”, viskar jag tillbaka.

Han ler och vi går upp.

“Hur mår du? På riktigt?” frågar han när vi väl är i sällskapsrummet.

“Jag mår bra...”

“Senaste gången du sa det där svimmade du”, skämtar han och jag skrattar.

Vi talar en stund men sen börjar alla andra också komma upp.

Kiara öppnar dörren mitt i vårt kortspel.

“Följ med mig!” säger hon och väntar knappt på oss utan börjar bara gå

Jag hoppar upp och de andra följer med. Vi går mot tågstationen där en annan person som vi inte känner står. Han ser ut att vara lika gammal som Kiara. Efter en stund kommer tåget. Vi måste igen hoppa på, det går bättre den här gången. Sen sätter jag mig ner med alla andra längs med väggen, Tobias och Vilda bredvid mig.

“Hej! Han här bredvid mig vägrar att berätta sitt namn men ni kan kalla honom Han, vi ska spela fånga flaggan. Ni kommer alla få ett paintballgevär och paintballpatroner. Jag och Han kommer turas om att välja personer till våra lag. Jag börjar”, förklarar Kiara.

“Liza.”

“Victoria.”

“Luke.”

“Ivy.”

“Tobias.”

“Amanda.”

“Mark.”

“Andrew.”

“Crimson.”

“Peter.”

“Sadie.”

“Ally.”

“Belle.”

“Isaac.”

“Christina.”

“James.”

“Vilda.”

“Amelia.”

“Jake.”

“Max.”

“Nu när vi har valt lag kan mitt lag börja med att hoppa av och gömma flaggan!” säger Kiara till sist.

Kiara delar ut gevär och patroner. Vi alla hoppar av.

“Kiara, vann du när du spelade?” frågar en flicka som jag tror heter Christina.

“Ja, Christina, vi vann”, svarar Kiara lugnt.

“Var gömde ni flaggan?” frågar Christina ivrigt.

“Tycker du inte att det vore fusk om jag berättade?”

“Finns det vatten här nära?” frågar Vilda.

“Det finns en bäck ganska nära”, svarar Kiara.

”Kunde vi sätta flaggan i floden så att den syns men är svår att nå och hitta?”

“Det kan ni, Christina, kan du visa dem till bäcken?”

Christina nickar ivrigt. Hon visar oss vägen till en klar bäck.

“Visst får vi sätta vakter här?” frågar Christina

“Två vakter max.”

“Jag skulle föreslå att två personer vaktar, fyra personer attackerar dom som är efter vår flagga och fyra personer går åt det hållet som motståndarna kommer ifrån”, föreslår jag.

”Det går! Får jag vakta?” frågar Vilda. Jag nickar.

“Belle, Christina, Crimson och jag kan gå och leta efter flaggan. Vilda och Liza kan vakta, resten får attackera!” föreslår Tobias. Alla nickar.

“Okej, nu har ni en hållbar, tydlig plan! Här är er flagga och här är silvriga bindlar som ni kan sätta på er för att visa att ni är på mitt lag!” säger Kiara och delar ut bindlarna.

Jag knyter min bindel runt handleden. Tobias sätter försiktigt ner flaggan i bäcken. Jag, Christina, Crimson och Tobias går i väg.

“Vi borde klättra upp i ett högt träd, för att se var de har sin flagga”, säger Crimson efter en stund.

“Smart, vem är bra på att klättra?” svarar Christina.

“Jag är ganska bra på att klättra!” svarar jag försiktigt.

Christina nickar och jag börjar klättra upp i trädet.

Kapitel fyra

Efter en lång dag med brottnig, jag vann typ alla matcher, sitter vi nu äntligen i matbordet. Jag, Vilda och pojkarna. Men efter några sekunder ser jag att Crimson, Christina och Liza kommer mot vårt bord.

“Är det okej om vi sitter här?” frågar Christina och ler sitt ivriga leende.

“Förstås!” säger jag och ler tillbaka.

Vilda sitter bredvid mig och Tobias mittemot, nu kommer Christina och sitter bredvid mig och Crimson mittemot henne, bredvid Tobias och Liza går och sätter sig bredvid Vilda.

“Du tycker om Tobias, eller hur?” viskar Christina till mig.

“Hur vet du det?” viskar jag tillbaka, det kan väl inte vara så självklart?

“Din blick, hur du alltid sitter med honom, sättet du tittar på honom, sättet du talar med honom, vill du ha flera exempel?”

“Du nämnde min blick två gånger.”

“Det för att det är det mest självklara!”

“Okej, jag kanske gillar honom...”

“Nope, du älskar honom väldigt mycket!”

“Okej, tyst nu!”

Hon ler mot mig.

“Du borde skaffa en tatuering!” konstaterar Christina.

Crimson tittar upp och nickar instämmande.

“Varför?” svarar jag efter en stunds fundering.

“Du skulle passa in bättre om du skulle ha i alla fall en! Vi kan skaffa matchande tatueringar!”

“Har du något i åtanke?”

“Månen och Saturnus!” säger hon och ler.

“På grund av Taylor Swifts lyrik *Love you to the moon and saturn*”, förklarar hon snabbt när hon ser min frågande blick.

Jag nickar och ler. Jag knuffar till Vilda.

“Vad?” frågar hon.

“Vill du komma med och skaffa tatueringar?” frågar jag henne.

“Jag? Gärna!”

“Kom!” säger Christina.

Vilda, Crimson och jag följer med henne till tatueringstället.

“Ajo, Vilda, det här är förresten Crimson och Christina, Christina och Crimson, det här är Vilda!” säger jag när vi är framme.

Christina förklarar för flickan, som ser ut att vara två år äldre än vi med blont hår och blå ögon, vad jag och Christina vill ha. Sen introducerar flickan sig som Ariana. Jag berättar att jag heter Belle, Christina känner hon redan. Sen börjar hon jobba på våra tatueringar på våra armar. Hon talar också och ställer frågor.

“Och ni är färdiga!” säger hon efter en stund.

Christina tittar på mig och ler, jag ler tillbaka. Sen fixar Ariana en ormtatuering runt Vildas handled. Sen skaffar Crimson en eldtatuering.

Efter det går jag, Christina och Crimson till sällskapsrummet, Vilda går nån annanstans. Jag går genast och lägger mig medan Christina och Crimson går till sällskapsrummet.

Nästa dag brottas vi igen, idag brottas vi de sista striderna. Jag blir femma, Tobias blir etta. Sen går vi och äter. Jag är lättad över att brottningen är slut.

“Vet ni vad vi ska göra imorgon?” frågar jag de andra vid matbordet.

“Jepp, Kiara berättade inte det men vi kommer öva på spionage!” svarar Tobias.

Fortsättning följer...